

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fikir Sanat ve Edebiyat Dergisi

KAFKAOKUR*

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ - SAYI 26 - YIL 4 - NİSAN 2018 - 8 TL

*...benim için bir sanat.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

KAFKAOKUR

Fikir, Sanat ve Edebiyat Dergisi

"...ben edebiyattanıbaretim."

Franz Kafka

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı: 26 - Nisan 2018 - 8 TL

www.kafkaokur.com

● **kafkaokur**

● **kafkaokurdergi**

İmtiyaz Sahibi

Gökhan Demir

Yayın Yönetmeni

Gökhan Demir

Editör

Merve Özdoğal

Sanat Yönetmeni

Rabia Genç

Kapak Resmi

Tulay Palaz

Yayın Danışmanı

Baran Güzel

İletişim

e-posta: okurteslimcisi@kafkaokur.com

Online Satış

kafkadukkan.com

bilgi@kafkadukkan.com

telefon: +90 530 727 15 23

Adres

Firuzeğa Mah. Yeni Çarşı Cad.

Adan Apt. 39/1

Beyoğlu, İstanbul

ISSN

2148-6824

Yayın Türü

Yerel, Süreli Yayın

Baskı

İmak Ofset Basım Yayın

Tic. ve San. Ltd. Şti.

Merkez Mah. Atatürk Cad. Göi Sok.

No:1 Yenibosna, İstanbul

Tel: 444 62 18

Matbaa Sertifika No: 12351

Dağıtım

DPP: (212) 62222 22

©Her hakkı saklıdır

Bu dergide yer alan yazı, makale,

fotoğraf ve illüstrasyonlar elektronik

ortamlar da yayımlanmak üzere yayımlı

izin alınmaksızın kullanılabilmektedir.

İllüstrasyon & Kolaaj

Tulay Palaz

Rabia Genç

Eren Çanır Polat

Tayfun Yağcı

Erişcan Türk

Yeliz Akın

Zülat Öztürk

Ahtlay Aşkaroğlu

Sudenur Gültekin

Şeyma Türk

Aysu Bekar

Akın Altınayıldız

Alper İstanbullu

Rabia Aydoğan

Ezgi Karaata

Selin Öztürk

Zeynep Dağgöden

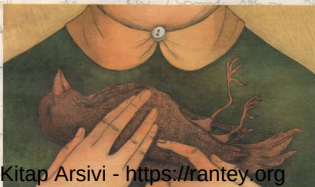
Ferhat Ünal

Ezgi Ayvâl

Tahir Keskin

Önder Özgenc

Esmâ Ak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- 6 J. K. Rowling & Harry Potter Nermin Sarbař
- 18 Gürültüde Kaçmak Ece Temelkuran, Deneme
- 20 Dünyanın En Güzel Tuğlaları Isahag Uygur Eskiçiyen, Öykü
- 22 Modern Sürünge Çağı Bahri Butimar, Şiir
- 23 Kusursuz Bozgun Nazlı Başaran, Şiir
- 24 Yeniden Ezgi Ayvalı, Deneme
- 26 Nilüfer/Tuğrul Dağcı, Dünya Dönüyor (1973) Rabia Genç, Kolaj
- 28 Senin Elinde Kaan Murat Yanık, Öykü
- 29 Mavi Üçleme Merve Özdoğru, Anlatı
- 30 Çeçe Sineği Nihan Özkoçak, Öykü
- 32 Beyaz Bir Lotus Çiçeği Atılay Aşkaroğlu, Anlatı
- 34 Doğu Ekspresi Eray Yasin Işık, Anlatı
- 37 Olsun Samet Zenginoğlu, Anlatı
- 38 Serenat Özgür Zirve, Şiir
- 39 Salıncak Eda Al, Şiir
- 40 Romantik Bir Şair: Jim Morrison Oğuz Kaan Boğa, Biyografi
- 43 Ye Dua Et Sev (2010) Erışcan Türk, Film Alıntısı
- 44 Ertele Baran Güzel, Öykü Dizisi
- 46 Martin Scorsese: Suçlu Bir Aziz Doğukan Adıgüzel, Sinema
- 49 Posta Pulu Sumru Uzun, Mektup
- 50 Haklıydın İrem Güvenç, Anlatı
- 51 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ZEHIRLİ GÖZYAŞLARI

Gökhan Demir

İnce kalmak çok mu zor?
İnce olmak?

Yaptığımda, kaldığımda, gittiğimde...
Önce iyice sarıl.

Bütün gözyaşları tükendi.
Başka bir aşktan başka bir aşka.
Gerçek ne bilinmiyor.
Neden aldatır insan bilinmiyor.
Neden yalan söyler bilinmiyor.
Yetmiyor.
Yalnızlıkla sonsuz bir çarpışma.
Mani çağında insanlık...

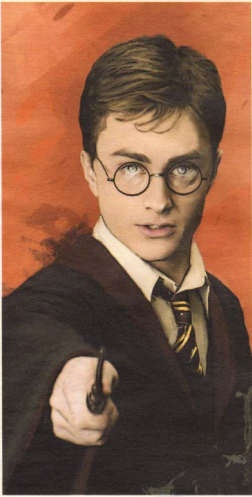
Korkular sorunlarla beraber çoğalıyor, gizlenemeyen sorunlarla.
Zaman geri dönmüyor.
Siyah giyersen kimse bir şey görmez sanıyorsun.
Beyninin sokaklarında dolaşıyorsun önce, yalnız olduğunu umarak.
Öyle çoklar ki gözlerinin içinden ruhunu delip geçiriyorlar sonra.
Gizlenemiyorsun, savunmasızsın.
Kimin buna ne hakkı var?
Attığın her adımın seni nereye götüreceğini bilmeden
tüm zerrlerin etrafa dağılıyor.
Tekrar! Tekrar! Tekrar!

Bilmediğimiz ne var?
İnce kalmak çok mu zor?
İnce olmak?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Güzel, duru, sakın.

J. K. ROWLING & HARRY POTTER

Nermin Sanbaş

Bazen kendime tüm bunlar gerçekten oluyor mu diye soruyorum.

J. K. ROWLING

"Ve biz çocukluğumuzun hayal gücünü oyunlarımızla birlikte geçmişimize gömüp bizden olmamız istenen yetişkinlere dönüşüyoruz!"

Jules Verne'i hepimiz biliriz. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında kitaplarında ve kimi makalelerinde elektrikle çalışan denizaltı, güneş yelkeni, video konferansı ve elektroşok ci hazından bahseder. O dönem bunlar ütöpiktir elbette. O dönem kimsenin aklına gelir miydi Jules Verne'in yazdıklarının gerçekten olabileceği? Hiç sanmam.

Albert Einstein, "Hayal gücü bilgiden daha önemlidir. Çünkü bilgi sınırlıyken hayal gücü tüm dünyayı kapsar. Hayal gücü güç verir: Sizi bekleyen güzelliklerin ön izlemesi gibidir," derken hayal gücüolmasaydı kuantum veya iza fiyat teorisini bulabilirdi miydi? Elbette hayır.

Düşünmek kişinin kendi vizyonu ile görmesi; hayal gücü ise görülen görüntünün büyüklüğü, özgünlüğü ve derinliğidir. Hayal gücübireyin kendisine özgüdür. İşte bu noktadabizi biz yapan farklılığımızdır, sınırsız hayal gücümüz.

Hayal gücüyle bilimi ve sanatı kıvamında buluşturmak tutku, istenç ve ustalık gerektirir. Einstein, Jobs, Edison, Tesla, Picasso, J. R. R. Tolkien ve J. K. Rowling'in yaptıkları gibi. Bu nedenle verilebilecek en önemli tavsiye, hayal gücünün kapılarını kapatmadan, ayakları da yerden kesmeden, emin adımlarla yürümektir.

Bir çeşityazıtürü olan ve sınırsız hayal gücüçeren fantastik edebiyat gerçeğin de ha ötesinde çok farklı bir dünyayı anlatır. Bu fantastik dünyada ise farklı varlıklar yaşar: Vampirler, periler, şeytansı varlıklar gibi. Gerçek dünyakoşullarından farklı olan fantastik dünyada başkarakter, ya durumun gerçek olduğunu ve dünyanın bu güçler tarafından ele geçirildiğini veya her şeyin bir hayal ürünü olduğunu ve bu hayal gücünün kendisine birtakım oyunlar oynadığını düşünür. Bu kararsızlık fantastik edebiyatın candamandır. Fantastik elemanlar ise hayatımıza gizem girdiğinde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Bu edebiyat türünün son yıllarda en ses getiren, yetişkinler tarafından da büyük zevkle okunan bir çocuk kitabı: *Harry Potter*. İnsanın hayal gücünün sınırlarını zorlayan bu kitap serisinin sahibi İngiliz bir kadın yazar: J. K. Rowling. Onun hayatı da büyüleyici bir masal gibi. Rowling, silik çocukluğunu emsalsiz hayal gücüyle kaleme aldığı *Harry Potter*'la yeniden inşa eder. Hep duyuyoruz, *"Bir kitap okudum hayatım değişti,"* cümlesini. Herkesin hayatında iz bırakan, bakış açısını değiştiren bir kitap mutlaka vardır. Ancak fantastik bir tür olarak böylesi bir kitabın milyonlarca insanı kendine esir etmesi, üstüne üstlük tüm kitaplarının sinemaya uyarlanması sıra dışıdır. Peki, Rowling'i bu kadar başarılı kılan hikâyesi neydi?

Joanne Kathleen, yani bilinen adıyla J.K. Rowling 31 Temmuz 1965 tarihinde, İngiltere'de iki çocuğu biraralinen ilk çocuğu olarak doğar. Dini kurallara bağlı sıradan bir ailenin gözükülü, çilli, hertürlü sportif aktiviteden uzak olan çocuğu, silik birtip olarak kendisinden iki yaş küçük kız kardeşi Di ile Wye Nehri kıyısındaki kırıkta sık sık hayallere dalarak geçirir çocukluk günlerini. Henüz altı yaşındayken kız kardeşi için ilk hikâyesini kaleme alır. Tavşanları çok seven Rowling *"Tavşan"* adını verdiği ilk hikâyesinde, kardeşinin bir tavşan deliğine düşmesinden sonratavşan ailesinin onu çikletlerle ağırlamasına dair komik ve umut dolu maceralarını anlatır. Rowling ailesi bir süre sonra Winterbourn'a taşınır. Buradaki komşularından birinin soyadı Potter'dır. Ömrü boyunca kendi soyadıyla alay edilmese ve adıyla ilgili yapılabilecek şakalara göğüs germek zorunda kalan Rowling (Rowling kelimesi İngilizcede yuvarlanan anlamına gelen "rolling" kelimesiyle kafiyeli olduğu ve Rowling de tombul bir çocuk olduğu için bu acımasız şakalaramaruzkalır) ozamandan beri Pottersoyadına içten içe hayrandır. Winterbourn'daki sınıf öğretmeni Rowling için tam bir kâbustur çünkü öğretmeni Bayan Morgan zekâ ve başarılarınnagöre çocuklarını sıfırlararak öğrencilerini yerlerini sık sık değiştirir. Okulun bu ilk yılında Rowling başarı ve zekâ sınıflamasının en kötüsüne denk düşer ve en arkada oturmak zorunda kalır. Okuldaki ikinci yılında ise sırasını en iyi arkadaşıyla değiştiren Rowling, eski yerine göre daha iyi bir sıraya terfieder. Ancak bu seferde arkadaşlarının öfke ve kıskançlıklarının hedefi olur.

1974 yılında bir başka bölgeye, Tutshill'e taşınırlar. Tutshill'de Wydean Okulu'na başlar. Bu okulda kendisi gibi popüler olmayan çocuklara ve arkadaşlarına tenffüslerde enteresan öyküler anlatırsıkılıkla. Silikliğine ezikliğine üzerinden atmak istercesine kahraman rollerini kendisinin ve yakın arkadaşlarının üstlendigi, gerçek hayatta yapmaya cesaret edemedikleri pek çok hikâyeyi anlatırlar. Bu hikâyeler onları çocukluk öyküleridir bunlar. İlk ve ortaöğretim dönemi boyunca sakın,

utangaç, spor faaliyetlerinden biraz uzak ancak derslerinde ortalamının üstünde başarılı bir öğrenci olur.

Rowling ergenlik dönemine geldiğinde kendini iyice yazmaya verir fakat bu yazdıklarını kimseye paylaşmaz. Üniversite dönemine geldiğinde önce Oxford Üniversitesine başvurur. Ancak buraya kabul edilmeyen genç kız hayal kırıklığı yaşar. Dahasonra ailesinin de baskısıyla Exeter Üniversitesi Fransızca Bölümüne kaydını yaptırmak zorunda kalan Rowling için bu bölüme girmek çok büyük hatadır: *"Onlar, yabancı lisanın, iyi bir sekreterin kariyerinde elzem olduğu fikrinden yola çıkıyorlardı. Oysa, birtürlü organize olmayı beceremeyen benzeniz, bu dünyada sekreterlik yapabilecek son kişiyim."* Bu bölümde ders başarıları ortalama bir öğrenci kadardır. Okumayı çok seven Rowling bu dönemde eline ne kadar eser geçtiyse hepsini okur: İngiliz, Alman, Rus ve Amerikan edebiyatından sayısız eser... Okulun son yıllarında yaptığı staj deneyimi ve Uluslararası Af Örgütündeki sekreterlik deneyimi pek başarılı geçmese de mezun olduktan sonra ailesinin baskısıyla kolay iş bulup düzenli bir gelirin olacağı düşüncesiyle sekreterliklerine başvurur. Bu çalışmadayken onun için siyasi ve sosyal açıdan düşüncelerinin şekillenmesine katkıda bulunur.

Staj deneyiminden sonra kolay iş bulabileceğini düşündüğü için Londra'ya taşınır. Sekreterlik işlerine giren Rowling'in çok sevdiği yazma eylemine ne zaman ne de imkânı kalır. Bu nedenle de uzun süren toplantılarda yani not tutması gereken zamanlarda sık sık hayallere dalar. Hayalperest olduğu için patronlarının hoşnutsuzluğuna maruz kalır ve bu yüzden sık sık iş değiştirir. Keyifalmadığı bu süreçte yapabildiği en iyi şey yazdıklarını daktiloya çekmektir. İşsiz kalan Rowling sekreterlik hayatına son noktayı koyar.

Kendi hayatını değiştiren eserinde, büyüçülük melekelerini farkında olmayan, emanet edildiği teyzesi ve eniştesinin yanında gayet sıkıcı bir hayat olan ve Hogwarts Büyüçülük Okulundan gelen devbiradamin verdiği haber üzerine hayatı değişen bir çocuğu anlatması tesadüf olmasa gerek. Rowling'in sıkıcı hayatı da hayal gücünün kendisine kazandırdığı doğayetenegöian yazarlığıyla değişir.

Çocukluğundan beri tek hayali yazmak olan Rowling bunun için kendisini tetikleyecek bir işaret bekler. İsten ayrıldıktan sonra bir gün Manchester'dan London King's Cross'a trenle giderken trenin anza yapması sonucu rötar yaptıkları bölgede beklerken Rowling'in hayal gücünün kendisine kazandırdığı doğayetenegöian yazarlığıyla değişir.

rını yazma fikri gelir. Hemen oracıktayazacaklarını kafasında planlar. Yapması gereken tek bir şey kalır: Yazmak.

Bu olaydan birkaç ay sonra aarnesi on yıldır mücadele ettiği hastalığına yenilerek hayatını kaybeder. Rowling *"Hayatımın en travmatik dönemi,"* dediği bu dönemde en büyük dert ortağı ve destekçisini kaybettiği için depresyona sürüklenir. İntiharı bile düşünür. Annesinin ölümünün Potter'ın aile özlemi çekmesinde ve Voldemort'un ölümü yermeye çalışmasını şekillendirmesinde çok büyük etkisi vardır. Bu kaybı aynı zamanda eserinin önemli parçası olan *"Ruh Emiciler"*i yaratmasındada önemli rol oynar:

"Kitapların genellikle ölüm hakkında. Voldemort'un ölümü yenme isteğini anlıyorum. Ölümünden hepimiz korkuyoruz."

Aynı esinin yokuşunda hayatı çekilmez hale gelen Rowling bir gün iş ilanlarına bakarken Portekiz'de İngilizce öğretmeni arandığını görür. Öğretmenliğin kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu düşünür. Çünkü bu mesleğin yazı yazmasına olanak veren mesai saatleri vardır. Ve bulunduğu işe girmek üzere Portekiz'e doğru yol alır. Burada iki kız arkadaşıyla aynı evi paylaşan Rowling için her şeyi yoluna koyma zamanı gelmiştir. Bu süreçte bir yandan Portekizlilere İngilizce öğretirken öteyandan Çaykovski eşliğinde yazılarını kaleme alır.

Bir gün aynı evi paylaştığı iki kız arkadaşıyla eğlenmek için gittiği bir mekânda genç ve yakışıklı bir adamla tanışır. Portekizli bir gazeteci olan bu adam Jorge Arantes'tir. Rowling Jorge'nin sadece yakışıklılığına değil entelektüelliğine, okumayı çok sevmesine ve her konuda engin bilgisinin olmasına çarpılır.

Bu zorsürecinde hayatına giren bu adamla çok iyi vakit geçiren Rowling için Jorge âdeta bir kurtarıcıdır. Yaklaşık iki aylık birbiri kelimelerden sonra evlenmeye karar verirler. Kız kardeşini arayıp bu mutlu haberi veren Rowling'e kız kardeşi Di, *"Biraz acele etmiyor musun,"* der. J. K. ise onu, *"Ha yır, onunla çok mutluyum Di, başkane isteyeyim,"* diye yanıtılır.

Kadınların en büyük zaaflarından biri ne yazık ki erkeklerle sonu baştan belli olan ilişkilere girenken kendilerini aldatma becerisine sahip olmalarıdır. Bir erkeğin bir kadına verebilecekları en başından bellidir aslında, ama kadınların çoğu bunu göz ardı ederek hislerinin peşinden gitmeyi tercih ederler. Çünkü erkeği değiştirebileceklerine inanırlar. Oysa gerçek çok farklıdır, tıpkı Rowling'in hikâyesinde olduğu gibi. Rowling, Portekizli yakışıklı gazetecinin hayatını ve kim oldu-

ğunu, hatta kendisine uygun olup olma dğünü sorgulamadan evlenir. Evliliklerinden bir süre sonra Jorge askerlik görevini yapmak üzere evden ayrılır. Döndüğünde isemoralini bozacak bir şey olur: İçinden kovulur. J. K. Rowling sevgili eşinin moralini düzeltmek için ona güzel bir haber verir: "Hamileyim, bir kızımız olacak Jorge." Jorge'nin cevabı ise tokat gibidir: "Doyuracak bir boğaz daha olacak öyle mi?.."

O hissimla evden çekip gider Jorge. Askerden döndüğünden beri işsiz kalangaç adam iyice alkolünü bine vurur. Rowling bir süre sonra kocasının sürekli içtiğini ve eve sarhoş geldiğini, hiçbir işe girmedğini, sarhoş bir şekilde eve geldiğinde kendisinesürekli kötü davrandığını görecektir. Yine çok sarhoş olduğu birgece kendisini birlikte olmaya zorlayan Jorge Arantes'e direnen Rowling kocasından dayak yer. Kanasının boğazını sıkan Arantes, Rowling'in kendisine direnmesine şiddetle karşılık verir, ortalığı yerle bir eder. Yetmezmiş gibi evdenaynılmak isteyen kansasını, çocuğunu elinden alarak kapı dışarı eder. Rowling'in aklıuçar. Çünkü küçük kızı Jessica sarhoş ve saldırgan bir adamla evde yalnızdır. Hemen polise birlikte eve gelerek eşyalarını ve çocuğunu alan J. K. Rowling bir daha geri dönmek üzere Portekiz'den ayrılır.

İskoçya'ya kız kardeşinin yanına dönen Rowling geçimini sağlayabilmek için çalışmak zorundadır ancak bebeği bakıma muhtaçtır. İşsizliği ve bebeği için devletten maddi yardım talebinde bulunur. Memur, Rowling'e haftada 69 pound para yardımı yapacaklarını ancak bu paradan daha fazlasını kazana bileceği bir işe girmesi durumunda yardımın kesileceğini söyler. "Haftada 69 pounda, çocuğumun bütün masraflarını karşılamamı mı bekliyorsunuz?.." diye sorduğunda ise Rowling'in aldığı yanıt sarsıcıdır: "Bu soruyu çocuğunuza hamile kalmadan önce kocanıza sormalydınız hanımefendi..."

"İstisnai derecede kısa bir evliliğin ardından işsiz ve yalnız bir anneydim. Bir insanın modern Britanya'da olabileceği en fakir hâleddim. Evsiz olmanın dışındaki her koşulda, bildiğim en büyük başarısızlıktım."

Öncelikle kızıyla birlikte yaşayabileceği bir ev arayan Rowling emlakçılarla görüşür. Ancak evler çok pahalıdır ve kimse kendisine işsiz olduğu için evini kiralamak istemez. Her görüşmesinde ev sahipleri ne iş yaptığını veya kocasının ne olduğunu sorar. Rowling'in bunlara verebilecek bir cevabı yoktur. En sonunda bir ev sahibesine durumunu anlatır. Çalışacağını ve muhakkak kirasını ödeyeceğini söyler. Ev sahibesi onun durumunu vekızına olan düşkünlüğünü

görüp bu teklifi kabul eder. 300 poundluk kirasını devletten aldığı 28 0 poundla ödemek zorundadır. Bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri olmasına rağmen kendisine çok inanır. Kız kardeşi ile sürekli bu durumunu konuşup çare bulmaya çalışırken hem bebeğine bakar hem de yazmaya devam eder Rowling. Bebeğiyle dolaşmaya çıktığı günlerden birinde *"The Elephant House"* adında bir kafeyi yazmak için gözüne kestirir. Hergün bebeğini pusetine uyuştuktan sonra bu kafede oturup yazar. Bir yandan zorluklar çeken J. K. Rowling öte yandan çok umutludur. Bir gün kız kardeşi Di kendisini ziyarete geldiğinde yazmakta olduğu taslakları ona gösterir. Di'nin gözlerifaltaşı gibi açılır: *"Buyazdıklarının sonu nerede? Bu inanılmaz,"* der. *"Basılmayacağından korktuğumdan sonunu yazamadım,"* cevabını verir. Kız kardeşinin çok beğenmesinden cesaret alan Rowling yazdıklarının sonunu getirmeye başlar.

Öncelikle kendine bir menajerlik firması bulmaya karar verir ve telefon rehberinden bulduğu bir firmayı arar. Yazdığı kitabın taslağını bu firmaya postalar. Eline geçen taslağı çok beğenen menajerin kız babasını bu kitabın basılması gerektiği konusunda ikna eder. Ardından baba kız Rowling'i Londra'ya görüşmeye davet ederler. Fakat bir çocuk kitabının, üstelik adını bilinmeyen bir yazarın kitabının basılması konusunda yayınevleri riske girmek istemezler. Tam on iki yayınevi kitabı geri çevirir. Menajerlik firmasının olağanüstü çabası sonunda *Bloomsbury Yayınevi* kitaba sahip çıkarak önce İngiltere'de ardından da Amerika'da basmaya karar verir. İlk telifi yaklaşık 1200 pound'dur. J. K. Rowling için bu para çok büyük bir rakamdır. Hem kitabının basılacak olmasına hem de alacağı rakama çok şaşırarak Rowling havalara uçar. Evde kız kardeşi Di ve kızı Jessica ile bunu kutlarlar. Elbette bu anlaşma bu kadarla kalmaz. Menajeri sıranın 100 bin poundluk anlaşmayageldiği müddesiniverir. Kitaplar Amerika'da da basılacaktır. Yalnız tek bir sorun vardır. Menajeri, Rowling'e genç erkeklerin bir kadınyazarı çok fazla okumak istemeyeceklerini söyler ve kendisine erkek yazar izlenimi verecek bir isim bulmasını önerir. İşte bu nedenle Rowling adının sadece baş harflerini kullanır; erkek yazar intibası uyandırmak için.

Harry Potter serisinin ilk kitabı Haziran 1997'de basılır. Ve satış grafiklerini alt üst eder. J. K. Rowling için kötü günler artık geçmişte kalmıştır. Bundan sonraki süreçte kendini tamamen yazmaya adanır. İkinci ve üçüncü kitabını iki yıl içinde bastırır. Bu üç kitabı *New York Times*'in en çok satanlar listesinde ilk üç sıraya yerleşir. İngiltere'de ise listenin her zaman en üstünde olur. İlk üç kitabın toplam satışları 10 milyon Kadehi bir milyondan fazla ön satış yapar. Temmuz 2000'de

yapılan ilk basımında ise 5,3 milyonu satar. Bu dört kitabının ardından bir süre dinlenmeye çekilen Rowling'e kitabının tüm dünyaya yarattığı yankılar üzerine Kraliçe Elizabeth tarafından Britanya İmparatorluk nişanı verilir. Rowling için çok büyük bir onurdur bu. Charles Dickens'dan beri ilk kez bir yazar, kitapçılarının önünde bir gün önceden ucu bucağı olmayan kuyruklar oluşmasını sağlar. Normalde kitabevlerinde veya yayınevlerinde küçük grupları ayarlanarak etkinliklere gelenekleri bozan Rowling'in etkinliklikleri, binlerce kişinin katıldığı, stadyumların dolup taşıdığı, dev ekranlardan yansıtılan organizasyonlara dönüşür.

J. K. Rowling'in en büyük hayali üç çocuk sahibi olmaktır. 26 Aralık 2001 tarihinde ikinci evliliğini Dr. Neil Murray ile yapan yazarın 2003 yılında David ve 2005 yılında da Mac Kenzie adını verdiği iki oğlu daha dünyaya gelir.

Serinin beşinci kitabı *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı* Haziran 2003'te, altıncı kitabı *Harry Potter ve Melez Prens* Temmuz 2005'te basılır. Son kitabı *Harry Potter ve Ölüm Yoldaşları* ise Temmuz 2007'de basılır. Bu kitabı yirmi dört saat içinde İngiltere'de 2.65 milyon, Amerika'da ise 8.3 milyon satarak satış rekoru kırar. *Harry Potter* serisinin tamamı sinemaya uyarlanarak büyük başarılar elde eder. Ayrıca bu serinin video oyunları PC ve konsola da uyarlanarak satış grafiğini alt üst eder.

"İnsanları başka bir yere taşıyabilen bir hikâye için her zaman yer vardır," diyor Rowling'in hikâyesi de onu bambaşka yerlere taşıdı. Gözüklü, asosyal ve derslerde derin hüylara dalan o küçük kız şu anda eli üç yaşında üç çocuk annesi ve bir milyar dolar bulan servetiyle İngiltere'nin en zengin kadını. Kitaplarından yapılan filmler yıllar geçmesine rağmen hâlâ hasılat elde ederken hayatı bir filmde konu oldu (*Magic Beyond Words*)

Kitapları basılmadan önce devlet yardımıyla geçinen güçlü ve azimli kadın J. K. Rowling tüm dünyanın ilgisinin üzerinde olmasına rağmen ne çizimini, ne dik duruşunu, ne de zarafetini bozar. Edinburgh sokaklarında rahat rahat dolaşabilen fantastik dünyanın en önemli yazarlarından Rowling: *"Buranın insanları ya gerçekten 'serin' tabiatlı şahsiyetler ya da beni gerçekten fark etmiyorlar. Ne olursa olsun, yazılabilecek kafelede yazmaktan hoşlanan biri olarak, bu imkânı kaybetmek istemem,"* diyebilecek kadar da tevazu sahibi. 2007 yılında, *The Telegraph* gazetesine verdiği röportajda yaşadıklarını şöyle özetler:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteey.org>

Bize aslında kim olduğumuzu gösteren şey yeteneklerimiz değil seçimlerimizdir.

HARRY POTTER VE FELSEFE TAŞI

J. K. Rowling'in yedi kitaptan oluşan *Harry Potter* serisinin iki olan *Harry Potter ve Felsefe Taşı* seriyeye eğlenceli giriş niteliğinde bir kitap. Üzerinde yaşadığımız gerçekdünyanın dışındasihirledolubaşkabir dünyanolduğu fantastik dünyanın başkahramanı Harry Potter, büyücü olan her iki ebeveyninin karanlık büyücü tarafından öldürülmesinden sonra, kendisine işlemeyen büyüden kurtularak 1 yaşındayken ona bakması için teyzesine verilir. Harry'e saldıran Voldemort'un yaşayıp yaşamadığıyla ilgili hiç kimse fikir sahibi olmamasına rağmen korkularından karanlık büyücünün adını bile anmak istemezler. Onun yokluğunda büyücü çevresi barış ve refah içinde yaşayıp gitmektedir. On yıl boyunca teyzesinin ve eniştesinin kötü davranışlarına maruz kalan Harry Potter merdiven altındabir dolaptayaşarken kuzeni Dudley'inartıklarını yemek zorunda kalır. Tüm bunlara rağmen Harry tüm sevimliliği ve güçlü zekasıyla etrafını sürekli idare eden bir çocuktur. Sıkıcı Muggle'lardan olan teyzesi ve eniştesi büyü dünyasından nefret ettikleri için Harry'ye annebabasınınkıym olduğunu ve nasıl öldüklerini bile anlatmazlar. Harry'nin ne büyüden ne de büyücü olduğundan haberi vardır. Ta ki bir gün kapıda saçlı sakallı birbirine karışmış dev bir adam belirip Harry'ye henüz bebekken farkına varmadan bile olsa Voldemort'un güçlerini yockettiğiçin büyücülerdünyasındaçok ünlü bir büyücü olduğuna ve bundan sonra Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okuluna gideceğini söyleyenekadar.

Felsefe Taşı Harry'nin büyücülük okulunda arkadaşları, düşmanları, üç başlı köpekler, ejderhalar ve uçan süpürgelerle geçen ilkyılını anlatır. J. K. Rowling'incesaretsadakat,dostluk ve ayrımcılığıni yanlışlığını hiç dramatize etmeden, okurunu ciddiye alarak zekice, incelikli, esprili ve usta bir dille anlatıldığı bu kitabını Ölkü Tamer Türkçeye çevirir.

Felsefe Taşı serisinin ilkiolduğu için filmdeki repikler kitapta kiyle hemen hemen aynıdır. Yönetmen Christopher Columbus *Felsefe Taşı* filminde rol alan çocuk oyuncuların acemiliğini usta oyuncularla dengelemeyi başarır. Romandaki önemsiz olayları bile beyaz perdeye aktarma çabasıyla biraz kasıtlı iğniler karakterlerin gelişimini arka planda brakan Columbus, çocukları filmden uzaklaştırmamakadınada senaryoda hiçbir değişiklik yapmadan kitabı olduğu gibi beyaz perdeye aktarır. Oyseditanekunı yetisirebiliriz diyelim ki bu ilköğretim dünyayı anlatırken yetişkinleri de kendine esir edecek nitelikte.

Felsefe Taşı seriden bağımsızolarak izlendiğindechokeğlen-celi, sihirli, şirinve başarılı birçokcukfilm diyebiliriz.

HARRY POTTER VE SİRLAR ODASI

Sırlar Odası kitabı, *Felsefe Taşı*'nın bıraktığı yerden birkaç hafta sonra başlar. Rowling'ten yine tek bir solukta okunan mizahın, gerilimin, sihirinve aksiyonun iç içe geçtiği bir eser. *Sırlar Odası* gençler ve yetişkinlerden ziyade çocuklaradahayakın birçizgideilerler. BuradaHarry, Hermioneve Ron'un dostluklarının ne kadargüçlendiğinevurgu yapılırken Harry'nin annesi ve babasıyla ilgili bilinmeyenlerin bir kısmı yavaşyavaşortayaçıkarak. Okur için biraz sabırgerekirse de tüm seriyi bitirdikten sonraendogru yolun buolduğu ortada. Potter, Hogwarts'taki ilk yılındansonratekrardöndüğüsıkıcı teyzesinin yanında okulun açılmasını ipe çekerken Dobby adlı ev cininin ziyaretıyla kendine gelir. Ancak Dobby'nin geliş sebebi Harry'nin Hogwarts'a dönmesini engellemektir. Bunun için de Harry'nin başını Dursley'lerle derde sokar. Öyle ki Harry'nin evden çıkamaması için kapılar kilitlenir, pencereye demir parmaklıklar takılır. Tabii Harry'yi bu esareten yakın dostu Ron Weasley ve muzip ağabeyleri Fred ve George uçan arabalarıyla kaçırarak kurtarırlar. Tatilin kalan günlerini Ron ve ailesinin büyü doluevinde, Kovuk'ta geçiren Potter'a Hogwarts'tan pek iç açıcı haberler gelmez. Dönemin başlamasından hemen sonra korkunç bir karanlık yayılır okula,ardıardınaMuggle doğumlu öğrencilere saldınlargerçekleşir. Bu saldırınlarkimsenin tam olarak ne olduğunu bilmediği bir söylentiyle, *Sırlar Odası* ile ilgilidir.

Sırlar Odası'ni Türkçeye Sevin Okyay ve Kutlukhan Kutlu çevirirken Rowling'inTürkçedekarşılığı olmayanveyauydurduğu düşünülen birçokkelimeninkarşılığını çokgüzel veren iki usta kitabın akıcılığınabüyük katkı sağlamışlardır.

Sırlar Odası filminde Columbus ilk film kadar sadık kalmaz kitaba. Filmdeki bazı karakterler çok etkileyici, özellikleYeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocası Gilderoy Lockhart rolündeki Kenneth Branagh tüm yeteneğini konuşturarakolağanüstü bir oyunculuk sergiler. Dumbledore rolündeki Richard Harrisbu filmden sonrahayatını kaybeder. Film karamsar bir tabloda ilerlerken birdenbire sonuna doğru farklı efektlerle hareketlenerek biter.

Tüm dünyayı etkileyen *Azkanan Tutsağı* sadece çocukları değil yetişkinleri de avucunun içine alan, ait olduğu türün ne kitap ne film ne oyun ne de çizim olarak çok şatesine geçen, karmaşık, karanlık bir, ürkütücü kurgusu olan bu kitap. Büyü-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfile.org>

meye ve olgunlaşmaya başlayan Harry'nin tek isteği yaz tatilinde ödevlerini yapabilmek ve Hogsmeade'a yapacak okul gezilerine katılabilmek için eniştesinden gerekli imzayı alabilmektir. Bir gün teyzesi ve eniştesi annesi ve babası aleyhinde konuşmaya başlayınca Harry buna çok öfkelenir ve onlara büyü yapar. Sonrasında da evden ayrılır. Yolda giderken verilen bir molada büyücülerin sık uğradığı mekân olan Çatlak Kazan'da bir afiş görür. Afişte Sirius Black'in büyücü hapisanesi Azkaban'dan kaçtığı yazıyordu. Sirius'un anne ve babasını Voldemort'a ispiyonlayan kişi olduğunu ve aynı zamanda babasının da en yakın arkadaşı olduğunu öğrenen Harry şaşkıncıdır. Sirius Black, Potter'ın peşindedir aslında ve bir şekilde Hogwarts'a girmeye başlar.

Rowling Harry'nin geçmişine dair sırları yavaş yavaş anlatırken yetişkinlere yönelik temaları da serpiştirir bu eserine. Bu kitapta karşısına çıktığı insanların en korktuğu şeylerin şeklini alan böcürtler ve karşısına çıktığı insanların tüm yaşama sevincini elinden alan, kişinin ruhunu emip boş bir kabuk bırakan ve sadece mutlulukla yenilen Ruh Emiciler dahil olur. Umud, cesaret ve mutluluk sayesinde acı ve kederi yenmek ise kitabın ana teması

Azkaban Tutsağı kitabı ilk iki kitaptan daha uzun olmasına rağmen sinema filmi diğer filmlerden çok daha kısa. Yönetmen Alfonso Cuarón yönetmenlik koltuğunu Columbus'tan devraldıktan sonra hikâyenin özüne dokunmadan kitabın ruhunu olağanüstü bir şekilde sinemaya aktarır. Yetişkinler bu filmde ön plana çıkarak hikâyenin gerçek parçaları haline gelir. Serinin ilk iki filmine göre çok daha iyi bir tempotuturan Cuarón Azkaban Tutsağı'nın ruhunu verebilmek adına daha karanlık ve büyüylü bir atmosfer yaratır.

Yaz tatilinin ortalarına doğru Ron ve ailesiyle tatilinin kalanını geçirme fırsatı bulan Harry, Ron'un babası Arthur Weasley'in Quidditch Dünya Kupası'nın finali için locadan bir sürü bilet almasıyla çok mutlu olur. Çünkü bu aynı zamanda kötü kalpli teyzesi ve eniştesinden birkaç hafta daha erken kurtulması ve tatilin son günlerini en sevdiği arkadaşlarının yanında Kovuk'ta geçirmesi anlamına gelmektedir. Birçok büyücüylü görecektik olmanın ve bu spor etkinliğini izleyecek olmanın heyecanını yaşayan Potter'ın sevinci final gecesi Voldemort'un eski müritlerinin yaptıkları bir gösteriyle gölgelenir. Harry, Ron ve Hermione turnuvadan birkaç hafta sonra döndükleri Hogwarts'ta okulların Üçbüyücü Turnuvası'na ev sahipliği yapacağını öğrenir. Uzun yıllar boyunca gelecekteki bu büyük olayın, Üçbüyücü Turnuvası öğrencilerin kazara ölümünün artmasıyla süsleştireceği

durdurulmuştur. Üç büyücülük okulu arasında düzenlenen ve her okuldan bir öğrencinin katıldığı turnuvada tüm sömestir boyuncayarımacılar verilen zor ve tehlikeli görevleriyle getirmek zorundadır. Bu turnuva galibine ömür boyu sürecek bir ün getirmekle birlikte bin galleonluk ödül kazandıracaktır. Bakanlığın aldığı önlemler ve yaş sınırlamasıyla kimserin hayatını kaybetmeyeceğine emin olan Üçbüyücü Komitesi bu turnuvayı Hogwarts'ta düzenlemeye karar verir. Ekim ayında diğer büyücülük okullarının müdürleri ve yarımacıların gelmesiyle şampiyonaya aday öğrenciler isimlerini Ateş Kadehi'ne atmaya başlarlar. Üç okulun şampiyon adaylarının açıklanmasından sonra 17 yaş sınırı getirilen yarışmada dördüncü isim olarak Harry Potter'ın adı çıkar. Tabii en başta Potter'ı şaşırtır bu durum. Harry'nin yaşını büyütere seçilmesini garantilemek için onu üç yaş daha büyümüş ve dördüncü birokulun altından katlıyormuş gibi gösterecekkadar güçlü büyüler yapabilen kişisizinde Harry'nin ölmesini istemektedir. Bu arada Harry için özünü bir şey olur. Bütün hayatı boyunca abileri tarafından ezilen en yakın arkadaşı Ron, her zaman Harry Potter'ın gölgesinde kalmış ve kıskançlık duyguları onu ele geçirmiştir. Bu kıskançlığı sonucunda Harry'ye karşı düşmanlık besleyen Ron, Harry'nin kendi adını Ateş Kadehi'ne atmadığına ve tüm bu ilgiyi istemediğine inanmaz. Harry ve Ron korkunç bir kavgaya tutuşur ve birbirlerine küserler. Harry'nin yanında her zamanki gibi Hermione vardır. Ederhalarda, kanlı canlı, bol çarpışmalı bir Üçbüyücü Turnuvası alabildiğine heyecanlandırmaya eder.

Ateş Kadehi filmi kitabın orijinaline pek sadık kalamamış. Kitabın özünün çoğunu filme aktarmayan yönetmen Mike Newell eserde olmayan pekçok sahneyi örneğindansahanelerini filme eklemiştir. Film, kitabı bilen okurlar için oldukça farklı bir çizgiye abartıya kaçan bir seyrindedir. Örneğin okulu yıkıp dağıtan ederaların, şampiyonların yanı sıra izleyici öğrencileri öldürme büyük şanseseri. Oysa kitaptaki sahneler yok. Filmdeki mantıksız ve hızlı geçişler kitaptaki büyüylü atmosferi biraz dağıtıyor.

HARRY POTTER VE ZUMRÜDÜANKA YOLDAŞLIĞI

Rowling'ın Harry Potter'ın gelişim özelliklerini dikkate alarak yazdığı bu kitapta Harry tam bir ergen profili çizer. Dursley'lerde sıkıcı bir yaz tatili geçiren Potter'ın, Ron ve Hermione'den gelen mektuplara canı sıkılır. Depresif belirtiler gösterir. İki Ruh Emici kendisine ve kuzeni Dudley'e saldırıldığında, Ruh Emicileri uzaklaştırmak için büyü yapmak zorunda kalır. Ardından Bakanlıktan, küçük yaşta büyü yapması için disiplin duruşmasınacağına dair bir baykuş alır. Bu baykuş, büyü yapma hakkı verilecek olan bir duruşmadır. Okula döndüğünde kimse-

nin görmediği eti olmayan atlar gören Harry'ye herkes kafayı sıyırmış muamelesi yapar. Bakanlık'ın Dumbledore yönetimindeki Hogwarts'a müdahalesinin bir ayağı olan ve okula yeni gelen yüksek müfettiş ünvanlı Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenleri, Harry'ye kendi kanyla ödevler yazdırır, Quidditch oynamak ve Sirius'la haberleşmek gibi imkânlarını Harry'nin elinden alır.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı önceki kitaplara göre daha yavaş ilerlese de Rowling tüm detayları anlatırken her zamanki gibi zekice ve akıcı bir üslup kullanır. Büyücülük dünyasının neredeyse tamamı Harry'nin her şeyi kafasından uydurduğuna ve dikkat çekmeye çalışan bir yalancı olduğuna inanırken Harry'nin yaşadıklarını çok etkileyici ve başarılı bir biçimde aktarır J. K. Rowling

Sinema filmi, Harry'nin herkesin kendisine karşı olduğu hissinin deneyimleyişini ve bunun getirmiş olduğu yalnızlık ve öfke duygusunu kitaptaki gibi aktaramaz ne yazık ki. Bu beşinci filmde yine yönetmen değişir ve bu kez David Yates bu koltuğa oturur. Daha önceki filmlerin senaristi Steve Kloves bu bölümde senaryoyu bir kereliğine Michael Goldenberg'e devreder.

Oldukça kalın bir kitabın 138 dakikalık bir filme hakkıyla aktarılmasını beklemek yanlış olur. Önemli detaylardan biri olan ve kitaba adını veren *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'ndan yeterince bahsedilmemiş olması şaşırtıcıdır. Tüm detaylar verimese bile kitapta tam otuz sayfa yer verilen Harry ve Dumbledore arasındaki konuşmaya neredeyse hiç yer verilmez

HARRY POTTER VE MELEZ PRENS

Harry Potter'ın Hogwarts Büyücülük Okulundaki altıncı yılını anlatan *Melez Prens* kitabı, *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'na göre daha iyimser bir havada geçer. Bunda herkesin onun seçilmiş kişi olduğunun kabul etmesinin de çok büyük rolü vardır. Harry Potter *Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'ndaki gibi öfke patlamaları yaşayan, bağırıp çağıran bir tip olmaktan çıkıp eskisi gibi daha sevimli ve daha ılımlı bir karakterdedir. Sirius'un ölümüyle sarsılan Potter'ı bu süreç olgunlaştırmıştır.

Melez Prens lakaplı kim olduğu belirsiz bir öğrencinin sahip olduğu eski bir 6. Sınıflar için *Temel İksir* kitabı Harry Potter'ın eline geçer. Kitaptaki talimatları yerine getiren Potter, İksir dersinde aniden parlak bir öğrenci olur. Rowling bu kitapta Ron, Hermione ve Harry'nin aşk hayatlarına değinirken ince bir mizah da kullanmıştır. Bu kitapta Voldemort'un doğumundan önceki en güçlü ve en tehlikeli karanlık büyücüsü olarak pek çok şey öğreniriz. *Melez Prens*'in filmi kitapta anlatılan

bağımsız bir uyarılma olarak sinemaya aktarılmış. Uyarılma olduğu dikkate alınmazsa gayet başarılı bir film. Ancak hikâyeden filme aktarılan şeyler oldukça farklı. Film, daha çok Ron, Harry ve Hermione üçlüsünün aşk hayatına odaklanmasısıyla ne yazık ki kitapla aynı tadı vermiyor.

HARRY POTTER VE ÖLÜM YADIGARLARI I

Serinin son kitabı *Ölüm Yadigarları*'nda da yine anlatımı, muhteşem detaylarıyla ayrı akıcılığı kullanan J. K. Rowling bu kitabında, önceki kitaplardaki soru işaretlerinin her birini tek tek cevaplar.

Kitabın film uyarılamasının ikiye bölünmesi, ilk altı filminden farklı olarak karakter gelişimine ve bu sayede de asıl hikâyeye daha sadık kalınmasına vesile olur. David Yates kitabın genel yapısından ziyade karakterlere odaklanır. Dolayısıyla büyücülüğe daha yakın, klostrofobik bir film ortaya çıkar. Sihir Bakanı Rufus Scrimgeour'un yüzünün yakın çekimiyle sahne açılışını yapan Yates iki buçuk saatlik süre boyunca izleyicide bir huzursuzluk ve panik duygusu yaşattır. Dumbledore'un ölümünden sonra kendini toparlamaya çalışan Harry hortuklukları bulmaya çalışır. Kahraman üçlümüz Hogwarts'ın koruyucu kozasından uzakta, korunmasız ve savunmasız bir şekilde yetişkinlere aittahlikeli bir dünyadadırlar. Üçlü artık birer yetişkin olarak birbirlerini koruyup kollamak zorundadırlar. Kendilerine verilen, hortuklukları yok etme görevine çıkan kahramanlarımız onu bulduklarında ise nasıl yok edeceklerini bilmemektedirler. Ancak Voldemort'u ortadan kaldırmaları tek yolunun onun ruhunu parçalarla bölerek içlerine hapsettikleri nesneleri bulup onlardan kurtulmak olduğunu biliyorlardı. Voldemort'un müritleri Bakanlık ele geçirip muggle doğumlu büyücülerini infaz edip faşizan bir düzen kurduklarında, Harry, Ron ve Hermione herkesle iletişimi keserek görev için yollara düşerler. Filmin efektlerinden en keskin olanlardan uzaklaşarak karaktere odaklanan *Ölüm Yadigarları*'nda üçlünün kitaptaki gibi kendilerini ve aralarındaki bağın gücünü keşfetmişleri anlatılır. Kitabı okumadan filmi izleyenlere biraz fazla uzun gelebilecek film için okurların aynı şeyi düşünmediği kesin. Dahaiyi görsel efektler ve daha güçlü karakterler filmde başarıyla kılıyor.

HARRY POTTER VE ÖLÜM YADIGARLARI II

İlk bölüme göre daha yüzeysel işlenen, eğlencesi bol ama derinlikten yoksun bu filmde bol bol aksiyon sahneleri var. *Harry Potter* kitaplarının en başarılı, en derin ve en olgun kitabının ikiye bölünerek yapılan finalinin ikincisi ilkinin göre daha başarılı. Her bölüme olumlu tepkilerin yanı sıra bazı hayal kırıklığı yaşaması kaçınılmaz oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteys.org>

Filmin geneline titrete kamerayla çekilmiş müziksiz sahnelerin hakim olması duyguyu verebilmek adına oldukça başarılı. Harry'nin ölüme giderken Ron ve Hermione ile konuştuğu sahne çok etkileyici. Snape ölmekten hemen önce Harry'ye Dumbledore'un Harry'ye anlatmasını istediği anılarını verir. Harry de bu anıları okulda Dumbledore'un odasındaki Düşünsel'ne aktarır ve Snape'in gizli anılarını öğrenir. Snape'in çocukluğundan beri Harry'nin annesine aşk olduğunu, Voldemort Harry'yi ve ailesini öldürmek için aramaya başladığı andan itibaren aslında Dumbledore ve Zmürdüanka adına ajanlık yaptığını, Harry'yi yıllarca Dumbledore'la birlikte koruduğunu, Dumbledore'un en çok güvendiği kişi olduğunu ve Dumbledore'u öldürmesinin, Dumbledore'un planının bir parçası olduğunu anlar. Bu anılar bittikten sonra Harry, kendisinin de bir hortak olduğunu, Voldemort'un isteği dışında ruhunun bir parçasının kendi bedenine girdiğini amabundan Voldemort'un bile haberinin olmadığını öğrenir. Harry, Voldemort'la karşılaşmaya gider. Voldemort'a yani ölüme doğru giderken Diritme Taş'ını kullanan Harry sevdiklerinin hayaletini (James, Lily, Sirius ve Lupin) görür ve onlarla konuşur. Onların yanında yürümeye Harry'yi cesaretlendirir. Voldemort'a gittiğinde hiçbir şey yapmayan Harry'yi Voldemort "Avada Kedavra" laneti ile vurur. Harry'nin öldüğü sahnede bu. Ancak aslında Harry hiçbir zaman ölmez. Kitabı okumayanlar Harry Potter'in nasıl olup da ölmediğini anlamaları biraz güç. "Avada Kedavra" büyüsü aslında Harry'nin içindeki Voldemort'un parçasını, yani hortakluğünü öldürür. Ve asanın gerçek sahibi Harry Potter olduğu için büyü geri seker ve Voldemort ölür. Kitapta detaylı bir şekilde anlatılan Harry ve Voldemort'un son duellosu yani Harry ve Voldemort'un birbirlerinin etrafında çizdiği daireler, Harry'nin Snape'i ve Mürver Asa meselesini anlattığı bölüm filmde ayrıntılı anlatılmıyor. Harry Mürver Asa'yı Dumbledore'un mezarına yeniden koyar. Voldemort yok olduğuna göre artık savaş bitmiştir. On dokuz yıl sonrası. Kahrman üçlümüz artık otuz altı yaşındalar. Harry Ginny ile Ron ise Hermione evlenir. Harry ve Ginny'nin üç çocuğu olur; Lily Luna, James Sirius ve Albus Severus. Hermione ve Ron'un ise iki çocuğu olur; Hugo ve Rose.

Filmde rol alan oyuncular on yıl süren serinin çekimlerinde bir aile gibi olurlar. Oyuncuların ayrılık vakti geldiğinde çok duygusal anlar yaşanır. Film yönetmeni bazen de prodüktörü rolü biten her oyuncu için tüm oyuncuları ve set çalışanlarını Hogwarts Büyüculük Okulunun büyük salonuna toplar ve veda eden kişiyi seremoni tadında hep birlikte uğurlarlar:

"Hogwarts'ta büyüye bekleyen bir zamanın geleceği Karşı Savunma Öğretmenlerinize veda etme zamanı geldi.

Alan ve David Thewlis'in bugün Harry Potter setindeki son günü."

Salonda gözyaşları eşliğinde ve alkışlarla gider her bir oyuncu. Olması gerektiği gibi.

Yönetmen David Yates *"her zaman geri döneceğimizi biliyorduk. Ama bu kez dönmeyeceğimizin farkındaydık,"* der bir röportajında. En çok neyi özleyecekleri sorusuna Ron'ı oynayan Rupert Grint,

"Bilemiyorum, herkesi çok özleyeceğim. Bu yeri. Belki de Ron olmayı özleyeceğim. On yıl oldu ve evet, Ron olmayı özleyeceğim,"

derken Hermoine'yi canlandıran Emma Watson,

"Bunu kelimelerle nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. İnanılmaz bir tecrübedir. Çok kutsanmış hissediyorum kendimi seçilen kişi ben olduğum için. Tüm bu tecrübeleri edinme şansı bana verildiği için. Ve buna hayatımın bir parçası olarak sahip olduğum için. Bizler seçilmiş kişilerdik, evet. Evet, öyleydik. Şanslıyız,"

yanıtını verir. Harry Potter'i oynayan Daniel Radcliffe bir taburenin üstünde sette yaptığı son konuşmasında,

"Burayı çok seviyorum. Burası benim hayatım oldu. Hepimizin için öyle oldu bence. Hayatımın tek bir günü bile siz olmadan neye benzerdi hiç bilmiyorum çünkü. Hepiniz. Harikaydı. Bunu söylemek istedim. Her bir dakikasını çok sevdim. Bana tüm bunları yaşattığınız için çok ama çok teşekkür ederim,"

derken alkışlar eşliğinde on yıl boyunca birlikte rol aldığı arkadaşlarının boynuna sarılır. Üç küçük büyücü artık birer yetişkin olarak Harry Potter setlerine veda ederler.

Özetlenecek olursa *Harry Potter* edebiyata ve sinemaya uyarlanmış yüzyılın en önemli eserlerinden biri. Kitaplarını hiç okumadan filmi izleyen sinemaseverler için oldukça sürükleyici, başarılı, kurgusu iyi yapılmış bir sinema serisi *Harry Potter*. Ancak kitaplarını okuduktan sonra sinema filmini izleyince birçok yerde asıl konunun gözden kaçırıldığını görmemek elde değil. Kitap öyle güzel bir dille anlatılmış ki filmi izlerken kitap okurları sıkılabilir. Bu nedenle de J.K.Rowling'in nasıl tüm dünyayı bu kadar derinden etkilediğine hiç şaşmamalı. Belki bundan yıllar sonra *Game of Thrones* gibi bir yapımla bu başarıyı tekrarlayabilir. Kim bilir?

GÜRÜLTÜDE KAÇMAK

Ece Temelkuran

Bir kadın görmüştüm, yıllar evveldi. Adı kalmamış aklımda. İnsanların haklarını savunuyordu, kısaca söylersek. İşti büyük, öldürülmüş, işkence görmüş, kaybedilmiş insanların derdine bakıyordu. Pek kimseye anlatmamış, niyeyse bana anlattı bir gün, benim öyle bir yüzüm vardır, herkes anlatmak ister. Anlattıkça kendi yüzlerine benzetirler yüzümü, belki ondan. Kadın kırkının ortasındaydı. Kaybedilmiş bir insanın gömüldüğü yeri bulmuştu, kazdınıyordu. Ne ki hamileydi, altı aylık ve oracıkta işte bebeğini düşürmüştü acıdan. Kimsenin bilmediği bir cinayet. Kimseye anlatılmayan. Kayıtdışı ölüm. Sonra da bebeği olmamış hiç, onu da dedi. Buna ne diyeceğiz? Hiç doğmamış çocuklar da öldürülmüş sayılabilir mi? Hiç kanıtlanamayacak cinayetler işlenmiş sayılır mı?

Gürültü büyüdükçe insan kulağını daha çok kapamak istiyor. Savaşa giden biri anlatmıştı. En kötüsü ölmek korkusu değilmiş. "En kötüsü" demişti, "Hiç bitmeyen gürültü. O deliriyor insanı." Şimdi savaş yok diyorlar ama gürültü sanki bir savaş gibi, kulağını kapamak istiyor insan

Gürültüde insan kapıyı pencereyi kapatıp içine kapanmak istiyor. Hiç başa çıkamazsa gitmek istiyor, kaçmak istiyor. Ama vicdani ödevimiz var, kaçmayacağız. Ne bu dilden, ne bu ülkeden, ne bu derkten. Amaya hiç ispatedilemeyen cinayetler işlenmişse içimizde? Diyelim ki mesela başkasının, başkalarının derdine düşmekten bir bebek kaybetmişsek? Yine de kaçmak sayılır mı o? Yine suç olur mu kaçmak?

Gürültüde insan bir balığın sessizliğine, bir çiçeğin durup duruşuna, bir bitmeyen dizinin birbirini sıkıntıyla takip eden bölümlerine ve bazen de kendi aksine öylece aynada dalıp gitmek istiyor, bir donuk kare olmak istiyor. O suç sayılır mı? Çünkü esasında biliyorsun ki sen bağırmasan, o bağırmasa; kim konuşacak? Kim anlatacak bu gürültünün hepimize bir haksızlık olduğunu? Bıkkınlık değil, öyle sanıyorlar. Çaresizlik hissi insanı gürültüde kahrediyor.

İnce şeylere yer kalmamış bir gürültüde ince şeyleri özmek başkalarına haksızlık etmek mi? Ne suçu işlemiş oluyorsun tam olarak kaçıp gidip bir dağ başında yaşamaya başladığında? Kime karşı bir suç? Kalabalık seni sevmiyorsa sen kalabalığı sevmiyorsun diye suçlanabilir misin? Nedir bir insanın görevi? Karşılıksız sevmesi midir gürültüyü? Yinede. Hep. Durmadan.

İşin düşünmek mesela, yazmak. Yazmasan çıldıracağını Durmalısın gürültüde? Çıldıracağını bile bile. Öleceğini bile bile. Düşmana değil, gürültüye yenileceğini bile bile.

Bir değil, yüzlerce kadın gördüm. Çıldırılmış kadınlar, öyle ya da böyle. Yenilmiş. Her şeyini vermiş ve geriye hiçbir şey almamış kadınlar. Bunlar. Bir başka gürültüde kaybetmişlerdi hikâyelerini, daha önceki bir gürültüde. Hataydı belki, ama hayatın anlamını onlara sordum. Kimlere soracaktım, her nasılsa bir yolunu bulup yeni gürültüde kendilerine bir yer edinmeyi beceren erkeklerle mi! Ben kadınlara sordum "Çıldırma" dediler, demişlerdi, "ne yaparsan yap çıldırmamayı başar." Belki doğrusunu söylemediler, yanıttılar beni ama başkası da başka bir şey söylememişti

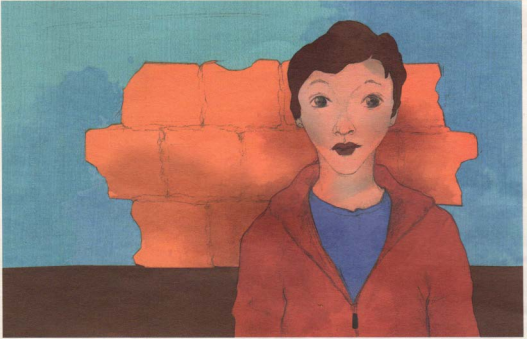
Gürültü hiç durmuyor. İnsankulağını kapatmak istiyor. Denizin dibine dalmak ve kendi kalp atışını duymak istiyor. Ama ne kadar durabilirsin ki öyle? Bir başına.

Onu işte, somamışım. Unutmuşum işte

Ben de biliyorum, bu yazıyı ama bir ödevimiz var diye bitirmeyi. Kaçmak iyi değil demeyi bilmez miyim, biliyorum elbette.

Amakim karar veriyor ki böyle şeylere? Karar mı veriliyor böyle şeylere? Yaşıyorsun ve görüyorsun gürültüde.

DÜNYANIN EN GÜZEL TUĞLALARI

İsahagUygur Eskiçiyen

Evimizin duvarındaki on altı tuğla sıvasız duruyor. Bunu her gün görüyordum ama öğretmenimin ev ziyaretine gelmesinden sonra bununtu hafolduğunun farkınavardım.

Babama sorma cesaretim yoktu, aklımdaki soruyu öğretmenim sordu. Tabii cevap alamadım. Babam konuyu tekrar okuldaki durumuma getirerek soruyu geçiştirdi. Öğretmenim, iyi çocuk, biraz geç anlıyor ve haliyle yaramazlığı da var, dedi. Sonra şikâyet ve şikâyet. Babam bana parmak salladı, korktum. Arkadaşlarıma yetişebilmem için çok daha sıkı çalışmam gerekiyormuş. Oysa ben onların ulaşmak istediği yerdeydim. Tembellik hakkımı ömrümün sonunda kullanmak yerine çocukluk yıllarımda kullanmaya karar vermiştim. Bunu onlar anlamazdı tabii. Neyse, öğretmen kalktı gitti. Geriye pimi çekilmiş bir baba bıraktı. Hâliyle çok azar ışıttım. Dövse belki daha az acıdı. Aklim sıvasız tuğlalarda olduğundan acıyı hissettim. Benim için öğretmenim, bir kalkan. Anneme sordum. Başından savdı. Anlatırsa anlatırsa

amcam anlatırdı. Ama daha dün oğlunun kafasını kırmışken amcamın karşısına dikilemezdim. Biraz sular durulsun, yaralar kapansın öyle. Nihayetinde çocuktum. Ben kırmasaydım başkabiri kıracaktı kafasını. Mutlakakinilacakbir kafaydı onunki. Yabancı gelp kırsa köyde savaş çıkabilirdi. Köyün barışını korumuş da olabilirim. Kendimi usulca tebrik ettim Elimi sıktım. "Bravo." "Görevimiz."

Günlerim o on altı tuğlanın nedenini hayal etmekle geçti. Başka bir âlemden gelmiş olabilmesi fikrini iyice kurdum kafamda. Gerçek neyse ne... Bunun mutlaka bir öyküye konu olması gerekirdi. Oysa ben okuldaki üçüncü senemde ancak harfleri öğrenebilirdim. Bu hızla gidersem yazmaya başlanmam ülke üçüncü edebiyat Nobel'inin gelmesine denk gelecekti.

Amcaoğlumun kafasındaki sargılar çıktı; gün evlerine gittim. Geçmiş olsun, dedim. Özur diledim. Amcam, akrabalar arasında küslük olmaz, dedi. Barıştık. Amcam birkaç matematik sorusu sordu. Ben bilemedim. Oğlu bilince sevindi. Ama o da dövmeyi bilmiyordu. Suyu bulandırmamak, barışı boz-
başarısından dolayı tebrik ettim. Bununla yetinmeyecekti

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

hemen gidip ders çalışacaktı. Öyle de yaptı. Amcamla baş başakaldık. Tam sırasıydı aklımı esiralen soruyusormanın.

Sordum. Önce anlamazlıktan geldi. Hangi tuğlalar? Nere-deki? Kaçtuğla? Baktı uçan kaçan yok, üç gün sonra gel, dedi. Kalktı ve gitti. Arkasından, amaamca, diye seslendim hiç takmadı. Üç gün. Üç tane yirmi dört saatyani. Gececek geçeceksonra öğrenecektim. Ama nasıl geçecek!

İlk günü çatal lastiğimle kuş peşinde dolaşarak geçirdim. Hemen akşam olsun, uyuyalım sabah olsun diye dua ettim. Avla zamanı aksın geçsin diye uğraştım ama damlamadı bile Yaramazlığa başvurdum. Sağdan ikinci komşumuzun camını indirdim. Soldaki ilk komşumuzun bahçe kapısına üç ayaklı çöp adamlar çizdim. Güzel kızları olan karşı komşumuzun evini dikizledim. Soldan beşinci komşumuzun kümesinin kapısınaçtım. Yetmedi gidip okuldakibayrağyanyaindirdim. Muhtarnevine bacadan iki soyulmuş soğan bir de patates fırlattım. Kısacası birleşveçyılına yetecekaksiyonyaşadım ilk yirmi dört saat içinde. İkinciyünün yaramazlıklarınlalspanya gündemini kotasırken, üçüncü gün az daha köyü Ortadoğ-u'nun göbeğine atıyordum. Amcamın karşısına dikildim. Üç gününigeride kaldığını söyledim. Tamtaminayetmişiki saat Soruyu yineledim. Bilmiyorum, dedi. Hakikaten neden o on altı tuğla sıvasız, diye ekledi. Amca benle kafa mı buluyorsun, diye çıkıştım, "Hani üçgün sonra anlatacaktın!" Sesim yükselmişti. Sinirli amcam buna aldınç etmedi. Normalde bu ses tonundan dolayı beni sert topraklara gömerdi. "Hiç dikkatimi çekmemişti, sen sorunca gidip baktım. Babana sordum bir şey anlatmadı." Bilmediğini inandım. Dahası merak ona da geçmişti.Tabakasınıçıkarıdı. Bir sigarasardı.Aniden "Simon'a sordun mu?" dedi. Simon mu? Güldüm, "Köyün delisine mi sorayım?" Kafama bir şaplak indirdi, "O senin büyü amcan." Tamam da amcam olması deliliğini örtüyor muydu? "Simon vebaban daha yakındır. Uzun süre İstanbul'da inşaatlarda beraber çalışmışlardı." Hikâyesinin devamını biliyordum. Sorra Simon Amca şehirli birine aşk olmuş, tabii muradını bulmamış. Delirmiş. "Bilse bilse o bilir," dedi amcam. Ben yerimden fırladım. Simon'un olması gereken yere gittim. Yıkık bir kilisedegüvercin besliyordu. Amca, dedim. Baktı. İlk defa amca diyorlardı. Yüzündede herhangi bir ifadeyoktu. Yaklaştım. "Ver elini öpeyim," dedim. Güldü. Arkasını döndü. Güvercinlere yem verdi. Yaklaştım. Güvercinlerle konuşuyordu. Burnu-mun onunkine benzediğini fark ettim. Kaşşeklimiz de. Simon amcana çok benziyorsun, diyenlere hak verdim. İlgisini çekmek için güvercinlerini kızım, oğlum diye sevdim. Onların adı var, dedi. Hepsini tanıtırđ tek tek. Akımda Napolyon ve Timur kaldı. Timur hafif aksıyordu. Napolyon ise baston yutmuş gibi öksürüyordu. Öyle öksürürken sevdim bu kez. Bir briketleotardı. Yanıyanıştı. Zamanıyıkırdırdım

soruyu. Düşündü.Bir şeyi hatırlamak ister gibi bekledi. Kafasını kaşdı. "Ha tuğlalan evlorsun sen," dedi. "Evet," dedim. Biraz daha bekledi. Güldü. Kahkaha koparttı. "Onlardünyanın en pahalı, en güzel tuğlalan. Sıra tutmaz." Tabii anlayamadım. "Nasılıyani?" Kahkahasını zor zapt ederek anlatmaya başladı.

"Babanla İstanbul'da çalışıyorduk. Deden öleli on yıl olmuş. Babaannen de artık yaşlanmış küçükamcanla ancak ilgilenbiliyor. Onları bir türlü İstanbul'a getiremedik. Böyle olunca baban ve ben İstanbul'da kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Baban, evleneceğim, diye tutturdu. Büyükelan bendim diye benden evlenmek için izin aldı. İzin ne ya, dedim. Gittik, kızı istedik, vermedilertabii. İççiyiz, Ermeniyiz ve kimimiz kimsemiz yok. Sonra, kız kaçanın, falan deyince babası razı gelmiş. Tek gözlü bir daire kiraladık. Bir döşek, bir minder, kap kaçak, bu kadar. Sen de bizimle kal, dedi ama kabul etmedim, inşaatta kalmaya devam ettim. Kız gibi ev zaten. Neyse işte, birbahçede düğün demek kuruldu. Evlendirdik. Evliliklerinin ilkhaftasıydı. Kargodan telefon geldi. Birkargosunun olduğunu söyledi. Paket çok büyükmüş, hem de ağır, üzerinde belediye yazıyormuş. Onun için şubeden almanız gerekiyor, demiş. Bir de masrafı vardı tabii. Şimdi tam hatırlamıyorum ama dört günlük yevmiye kadar bir şeydi. Neyse baban havalara uçuyordu. Belediye düğün hediyesi göndermiş diye içi içine sığmıyordu. Patronları avans aldı, kargo şubesine gitti. Paketi görünce iyiceumutlanmış. Tek başına taşıyamayacaktı. Taksi tuttu. Bir yevmiye de taksiye verdi. Eve getirdi. İlinayla mutfaka bıraktı. Beni de çağırdı. Beraber açalım diye. Gittim. Nasıl heyecanlılar, anlatamam. Ufak birmerasimindandır titizlikle kolıyı açtı. Kolide tuğladan başka ufak bir not vardı. 'Mutluluklar dilerim. Evinizin ilk tuğlalan benden.' Yanımızda çalışan muzip bir arkadaşımızın imzasını taşıyordu. Baban çıldırmamak için güldü. Biz de ona katıldık. Esaslıkaydı amabirışiçiiçinçökpahalı birşaka. Babanona daanlayışla karşıladı. Ama o tuğlalaröylece kaldı evde. İkili içinde baban memlekete o tuğlaları dönüp ev yaptı. Bizde gelenektir, evibir kalıntının üzerine yapıyorsan o kalıntıdanbir parçayı olduğugibibirakman gerekir."

Babamın bu kadar içli olabileceğini tahmin etmezdim. Ona her baktığımda kocaman bir kayayı görüyordum. Amcamın delice anlattığı, her cümlesinden sonra güvercin gibi gurladığı kısa hikâyeyi düzgün cümlelerle öğretmenime yazdım. Kendiminkiyle beraber öğretmenimin de merakıngidermiş-tim. Böylelikle ilk defa bir sınavdantam puanaldım. O gün-den sonra komşularımızın kapılarına üç ayaklı çöp adamlarçizmedim. Hikâyeden de olsa matematik sınavındantam puan alına dürüvüğümdedıştı. Uzayda atılan adamlar gibi havallanyorduk.

MODERN SÜRÜNGEN ÇAĞI

Bahri Butimar

Okyanusun göğe asıldığı iklim bu,
Göğün yerle bir edildiği çağ...
Öptüğümüz cesetlerin sayısınca ölüyoruz,
-hiç öpmeyen hiç yaşamamış sayılırdı-
Yaşayanlarkim?

Renklerin yankısında asılıyor sesler,
Su ve toprak yakınlaşmasında, öz
Vücut kuşanıyorki yokluk

İlk kez kanın sıcaklığını yaşıyor,
En keskin yerinden kınan bıçak;
Kolay değilete dokunur gibi
Okyanusun ortasında pencere açmak

Yeryüzünde değil izartık ve yeraltında
İki yer arası, çamurudökülen bir alemdir bu.

Ve insan modern,
Yılanantik bir sürüngendir artık.
Biz bıçağın kanayan yeri
Eskimize kavuşarak terkediyoruz yenimizi

Okyanusun göğe asıldığı iklim bu,
Balıkların tepemizde güneşlendiği
Göğün yerle hiç edildiği çağ...

KUSURSUZ BOZGUN

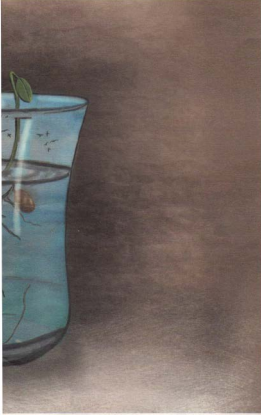
Nazlı Başaran

*"En güzel mirasım bu olacak sana; sevmek.
Sadece sevmek."*

İssizliğin ve kargaşanın
içinden geçe geçe
seni anıyorum.
Evvela çamurlusulan yokluyorum.
Düşmüşsündür, biliyorum.
Ararken kalbimi de seriyorum önüne
Düşene gülünmez büyüdüğüm yerde.
Yürüdüğüm tüm bozkırlardan,
Yalın ayak parmak ucu bastığım tuzlu göllerden,
kokuşmuş balıksaçlı kızların ellerinden,
seni özleyeözleyegeçiyorum
Gördüğüm tüm insanların acısından,
sana pay çıkartıyorum.
Senin de canın yanar,
Yüzüne vuruncaşık, görüyorum.
Kusursuz bozgun yemiş sevdamız.
Güneştenimizi deli gibi yakıyor, biliyorum.
Kusursuz bozgun yemiş sevdamız, diyorum
Vahşi güzellikte.
Tırnak diplerimizde hâlâ sabah kokusu,
Yorgun, üstülete tutmuş sözler.
Kalkacakmış gibi oturuyoruz gittiğimiz her yürekte,
Tam gülerken bir ağlamak oturuyor gözlerimize.
Bardağın dolu tarafına bakmagünleri bu günler.
Rutine bağlanmış büyük yeminler.
Uçtu, uçuyor martılar.
Bu şehre bir dahageri dönmeyecekler.
Sanagelince;
Elbette seni seviyorum.
Şimdilik yabancı otları elimle okşuyorum,
senin boyunun yerine
Dikenli vadilerin içinden hızlı adımlarla yürüyorum,
senin tenin yerine.
Tırnaklarımla dağları aşıyorum,
senin gözlerin yerine.
Heraşık, yan yana tüketilmiyormuş.
Azötede bitiniyorum kırıntılarını.
Sen de sıkıştırma bir kadının kalçasına
Doğmamış günaydınları.

Ezgi Ayda

kındahüküm vermemeyi kendine öğretmek için çok zamanın var, yenidenbaşla.

Bazen paranoya dediğin şey hislerindeki canıyorsa olabilir. İçinden bir şey yapmak geliyor ve yapmıyorsan mesela, bir şeyi kaldırıp bir yere koymuyorsan, içinden geçiyor ama lazım olmaz nasılsa diye evden çıkarken yanına alıyorsan, bir şeylerin yanlış olduğunu görüp görmezlikten geliyorsan, o birsezi olabilir fakat o olmadan çok işe yarayabilir. Erteleme. Anlam veremesen de önlem gibi düşün bunu yaparken. Bugün bildiğin arabanın lastiği patlamadıysa, biri o demir parçasını senden önce oradan kaldırdı diye. Bugün yoldayürürken başına birşey düşmediyse, biri bunu öngörüp günler önce o şeyi içeri aldı diye. Bütünün bir parçası olduğunu, her şeyin birbirine bağlı olduğunu her an hatırla. Bulduğun bir şeyi bırakıp başka bir şeyi düşünmeye başla. İçinden geldiği diyeyeniden başla.

Sıklamadan mı yaptığın hataların altında ezilip durmaktan. Hoşanılar, güzel gözleriyle niceviden azapları hatırlamaktan Kalp kırmamanın kuralları yok, ki olsa da öğrenmeye ömrümüz yetmeyecek. Diyorum ki, sen gönül almayı bil. En iyi gönül alan kişi sen ol. Bütün o kötü anıları yazdır bir, sonra yak o kâğıdı ya da at çöpe gitsin. Hatalarını doğrudan telafiet veya başkayollarını ara, kurtululardan. Aldığın dersler tekerrar, güzel anılarını hatırla. Çocukluğunamektup yazabilirsin mesela benim gibi, onunlatış. Başla. Onu diğer insanları gibi aşağılamaktan, yok saymaktan vazgeç. Önce sana bağran insanları çıkar hayatından. Sonra o gürültülü anıları. Sen yok saydığın içi yok olmayacaklarını hatırlayarak, inandığın şeyler uğrunayeniden başla.

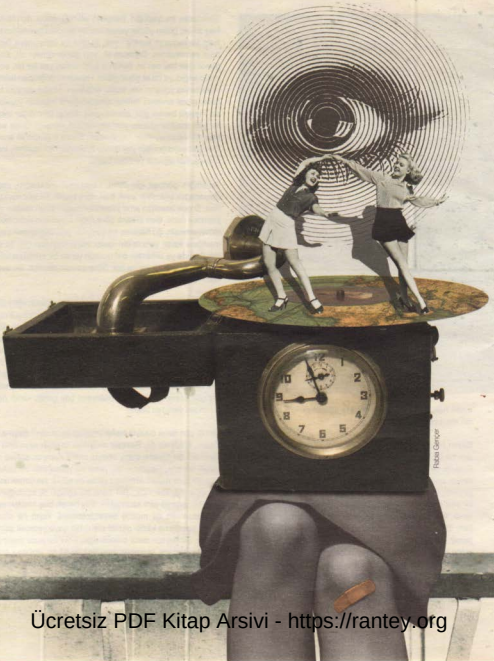
Yanıldığını görmek için den. İnsan neyi yapacağını, yapamayacağını bilemiyorevet, ben sana başkibir şey söylüyorum. O çok istediğin ama yapamayacağını düşündüğün şeyi yapmayı den. Belliki sanagöre değil, biliyorsun ki hiç bece remeyeceksin. Şu hayatta, bir şeyi, her yolu deneyerek yapmadığına karar vermiş biri kadersaygı duygusu çok az şey var. Sen de ya onlardan biri olursun ya da bir sürprizle karşılaşsın. İkili asılık varvesen ilikine çoktan hazırsın. Bu avantajını kullan, yeniden başla.

Bakma o hayatlara boğuna. Sahip olsan ne yapacağını bilemezdin. Şimdi çok moda olan o kalp şeklindeki kırmızı elmayı satın almak istiyorsun ama arkabahçende dahatazesi, daha doğalı yetişebiliyor. Sadece sen bunun farkında değilsin. Elindekiyle övün. Onu besle, büyüt. Herkes kendi hayatının üstesinden gelmeye çalışıyor. Başaramadım diye üzülüp durma artık. Seni başarı adı altında üzme lerine, ezmelerine izin verme artık. Başarılı insan, mutlu olandır. Bunu keşfine her gün söyle. Bir de bu pencereden bak şimdi, kendi pencereden yeniden başla.

Bir hayatın daha olsaydı hangi mesleği seçerdin? Saçma da olabilir, imkânsız da. Ressam mı olmak isterdin veya ünlü bir piyanist? Bir hayatın daha olsaydı peki? Kamyonçoför mü olmak isterdin, tezgâhtar mı, yazar mı yoksa millî bir boksör mü? Bir tanedaha? Anlamsız gelsede söyle. Ne olmak isterdin diğer hayatlarında? Biri bana bu soruyu ilk sorduğunda yirmibir yaşımayeni basmıştım. Beş hayat, beş meslek seçtim. Seçerken de müthiş heyecanlandım. Yaşın ne olursa olsun, enerjin ne kadar olursa olsun her şeyeyecekte zamanın var. Bir hayatın daha olsaydı değer, nasıl birevde oturmak, nasıl bir sabaha uyanmak isterdin? Nasıl bir arabaya binip nereye gitmek isterdin? Bu soruları çoğalt kendikendine ve sonrasını hatırla, başkabilir hayatın yok.

Hangi bir hayatı seçerdi? Hadırlatik, daha da geç olmadı hayati den başla.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rante.org>

Ne kadar oldu
görüşmeyeli,
eski yaralar
depreşmeyeli?
Farkında mıydın
nasıl da sana
ben bir zamanlar...
Boşver aldırma!

Tuğrul Dağcı, Dünya Dönüyor (1973)

Seslendiren: Nilüfer

SENİN ELİNDE

Kaan Murat Yanık

*Bu kadar merak etme geleceği
Yarısı gecedir, yarısı gündüz...
Başka mevsim de doğuramaz,
Bu kısır dünya
Bir yaz var, bir de güz...*

Vaktizamanında, Hint diyarınınücrabirköyündedülbir kadın ve iki oğlu yaşarmış. Kadının bu iki oğlu pek ele avuca sığmazşeylermiş, kadınevdebunlarıbaşa edemeyeceğininlanlanlacavaktinden evvelokula vermişçocuklarını. Bu iki çocuk kızıazamanıçinde okumayı öğrenmişler, hattakendilerinden on yıl önce okula başlayan herkesi parmaklarındaoynatacakkadarbilgili olduklarını göstermişler. Birsüre sonrahocalannaneleriniokula çağırılmış: "Bizbu çocuklarla başademi-yoruz, burada öğrenecekleri bir şey kalmadı," demiş adam. "Sordukları sorulara cevap veremiyoruz, bizim bildiklerimizdenfazlasını biliyorlar," diye eklemiş çaresizce.

Zavallı kadınneyapacağını bilememiş, öğretmene akıldanış-mış. Öğretmen, parmağıyla karşıdaki yüksek tepeyi gös-termiş. Orada bir bilginin yaşadığını ve eğer kabul ederse çocuklarını onun himayesine vermesini tembihlemiş kadına. Zaten çocuklar da okuldan pek sıkılmışlarmış; hem öğrenecekleri bir şey kalmadığını düşünüyorlar, hem de bilgilerini kullanarak öğretmenleriyle alay etmekten zevk alamıyorlar-mış artık. Kadın iki oğlunu peşine takıp bilginin yanınatır-manmış. Bilge doksanlı yaşlarını yaşıyan, bir gözü toprağa bakan, zayıftan derisi dökülen bir zatmış. Kadın durumu anlatmış, bilge çocukları kabul etmiş. Çocuklar bilginin yanında kaldıkları gün, zaman kaybetmeden bilgeye soru-larsormuşlar, okullarındahocalarınncevapveremediği basit sorulardan başlayarak. Bilge hepsine gayet mantıklı, tatmin edici cevaplar vermiş. Çocuklar da bilginin yanından ayrılmak istememişler. Bilge sekmirmeden en zor olanları bile zaman

kaybetmeden cevaplamış. Gel zaman gıt zaman büyük olan çocuğun iyice can sıkılmışbu duruma. "Buihtiyarın herşeye cevap vermesi çok sinirimi bozuyor," demiş kardeşine ve kar-deşide onaylamış onu. Büyükoğlan bu durumubozacağını söylemiş. "Ne yapacaksınız?" diye sormuş küçük olan. "Ona asla doğru cevap veremeyeceği bir soru soracağım," diye yanıtlamış ağabeyi. "Nasıl bir soru bu?" demiş. "Bak şimdi," diyerek sağeliniinçinebir kelebekyakalayıpkoymuşveelini yumruk yapmış. "İhtiyarın karşısına çıkacağım ve elimde bir kelebek olduğunu, bunun ölümü diri mi olduğunu soraca-ğım ona." "Eee," demiş kardeşi. "Eğer ölü derse, avcumdaki kelebeğe birşey yapmayacağım; yokeğer diri derse, kele-beğiavcumun içinde sıkıp öldüreceğim, böylece ihtiyar her hâlûkârda soruya doğru yanıt veremeyecek ve bizimaklimiz önündesayıyla ağılecek." Küçük kardeşinin gözleri ışılda-mış: "Harika birfıkır bu," demiş.

İki kardeş kendilerinden emin bir şekilde bilginin karşısına geçmişler. Büyük olanı sağ kolunu bilgeye doğru uzatmış ve yumruk yaptığı elini göstererek: "Avcumda birkelebek var, söyle bakalım, bu kelebek ölümü yoksa diri mi?" diye sor-muş alayı bir gülümsemeyle. Bu andan itibaren iki kardeş zaferlerini ilan etmeküzerebilginin ağzından çıkacakyanış cevabı beklemeye başlamışlar. Bilge, şefkatle gülümsemiş, uzun beyaz sakalınısıvazlayıpcevapvermiş:

"Çocuklarında, 'Bu kadar merak etme geleceği Yarısı gecedir, yarısı gündüz... Başka mevsim de doğuramaz, Bu kısır dünya Bir yaz var, bir de güz...' yaşatmakta senininde..."

M A V İ ÜÇLEME

MerveÖzdolap

Flu bir fotoğrafa bakıyorum, tozlu bir camın ardından. Gözlerim gördüklerimi inkâr etmek istiyor olabilir ama zihnimde her şey berrak biçimde sıralanmış, net. Kulaklarım duymak istemeyebilir ama tüm sözler ve müzikler ezberimde, anı anına. Tenim törpülenmiş gibi hissi az ama tüm sıcaklığı ve yumuşaklığı hafızamda. Kokusu az önce yaşadığımdan başını kaldırmışçasına taze, burnumda. Ve tadı dilimin ucunda; ne yesem, ne içsem, ne çeksem gitmiyor, unutulmaktan korkar gibi saklanmış. Yutmak da tükürmek de fayda etmiyor. Dalgalı bir denizin üzerinde yalpalayan eski bir balıkçı teknesi misali hedefine ulaşmaya çalışıyor tüm duyularım. Duygularım ise uzak bir limana demir atmış bekliyor. Bedenim, duyularım, duygularım... Üçü de birbirinden ayrı, birbirine uzak.

Ayaklarımı sarkıtmış parmak ucumla suya dokunuyorum. Halkahalka yayılıyor dokunuşum, karşıkiyadaki korkularıma değiyor. Korkuların tetiklemesiyle duyularım köşelerinden çıkıyor, tüm hislerime anlamlar yükliyorlar, teker teker. Müthiş zevk veren bir kaos başlıyor bedenimde. Karmaşanın yarattığı heyecana yenik düşmek istemiyorum. Her şeyi baştan almak, aynı metcezirlerde boğulmak, bembeyaz kumsallarımı dolunayın kanyalı boyamak istemiyorum. Uzun zaman oldu düşmekten korktuğumdan beri hareketsiz kalalı. Dizlerimi karnıma çekmiş kıpırdamadan oturalı, çok zaman oldu, yüzmeyi de yürümeyi de unutalı.

Yağmur damlalarının sularına vurdukça çıkardıkları sesleri dinlemeyi severdim. Şimdi küçük gri bir bulut bile sağır etmeye yetiyor beni. Sularını çekildi, yağmur sesi yerine kupkuru toprağımın çatlaklarından giren uğultular var sadece. Bundan sonra hiçbir zaman akamayacağım. Gözlerimde ve ruhumda her şeyi, tüm hikâyemi. Sonrası soğuk ve kuru bir karanlık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

ÇEÇE SİNEĞİ

Nihan Özkoçak

Sabaha karşı dört.

Mehmet en sevdiği koltukta, televizyon kumandası elinde gelışı güzel kanalları değiştiriyor. Gözleri duvarda. Gözleri kan çanağı. Mehmet saate bakmıyor. Saat sabaha karşı dört değil, dörde üç var. Bugün onun uyuyamayışının beşinci günü. Serpil'in, o uyuyabilsin diye hazırladığı ılık süt soğuk. Televizyonda gündüzkuşağı programlarının tekrar dönüyor. Yastıklan üstüste koyup koltuğa uzanıyor.

Sokak lambalarının ışığı tavana sızmış. Sinsi sinsi. Sinsiler. Herkes Sinsi. Serpil de gelip arada onu kontrol ediyor, sinsi. Sincice. Aklında bu kelime dönüp duruyor, sonra anlamını yitiyor. Perdeler ışığı kesmekte başarısız. Masadaki çiçeğin gölgesi duvarda. Bu çiçek masanın kenarına bu kadar yakın değildi. Serpil yerinden oynatmış. Gölgeleri sinirini bozuyor. Zaman çok yavaş. Hızlandırması gerek. Serpil zamanı her akşam on birden sabah dokuza kadar hızlandırabiliyor. Mehmet gözlerini sınıksı kapatıyor. Işık ve gölge hâlâ orada. Ev üçüncü katta. Aşağıda bahçe var ve birkaç çalılık. Pencereden atarken kesinlikle baş aşağı düşmeli. Çalıklar işi bozuyor. Ya omurgası kırılrsa? Hem felç hem uykusuz. Bu kâbus-tan daha kâbus.

Salon bu gecesoyuk. Geçen günlerin birinde sıcak uyutmamıştı. Geçen günler... Hayatından geçenler... Dur diyemediği, zamanın içine sıkıştıramadığı kadın. Bitmeyecek gibi zihninde sariyeleri döndürürken günleri geçiriyor. Kötü şeyler hatırlırsüreklili. İyiolanı aklındakalmadı hiç. Kadın giderken bir virgül koyduyuvarlarına. "Tercihini yap," dedi. Anlam-sız. İki kişi birden seviemez mi? Sağ ve sol değneği gibi. Küçümsedi kadın. Utancından koltuğuna çöktü yine. Elleri yumruk. Bekledi. Derince nefes aldı, Bir, iki, üç... Geri verdi nefesi. Dört, beş, altı... Saatin tik takları eşlik etti. Birinden birini içinde öldürmesi gerekirdi. Kadın bu kadar sevdiğini söylerken nasıl gidebilirdi? "Sen konuşamazsan ben anlatırım Serpil'e," demişti. Dehşetle bakmıştı ona. Kadın bu kadar sevdiğini söylerken onun hayatını nasılyok edebilirdi?

Saatlerin esiri gibi tik taklar zihninde birikiyor. Göz pınarları kuru. Doktorun verdiği ilaçlar azaldı. Hiçbiri işe yaramıyor. Mehmetayağalkalkıp etrafta dolanıyor. Saatbeşi on iki geçti Koridorıda bir şey duruyorsanki, gölgesi kapıda. Serpil yine kontrol etmeye mi kalktı? Bıkmıştı, yorgundu, uykusu değildi. Kulağından ulu ulu vızıltıya çıldırıyor şimdi. Ellerini kovalı-

yor, vızıltı daha da güçleniyor. Pencereden giren ışığa doğru gidiyor. Yanında duran koltukta kocaman bir şey oturuyor. Işık kamına vuruyor, yüzü karanlık. Mehmet perdeyi sonuna kadar açıyor. İğrenç bir yaratık. Yaratık sapsan bir kabuk Karnı şeffaf deriden, işi kıpkırmızı kan. Kağıt gibi kanatlarını kolçaklara koymuş. İkikolu, dört ayağı var. Herbirini yavaşça oynatıyor. Bir çepe sineği. Şaşkınlıkla bakıyor Mehmet. Çepe sineği vızıldıyor. "Ben, sana uzun ve derin biruyku verebilirim." Zehrini akıtsa uykuya dalarak. Sinek vızıltılı. İri petek gözlerini Mehmet'ten ayırmıyor. "Serpil'e anlat," diyor çepe sineği. Anlatınca bitecek, uyuyup uyanacak. Uyanmak isteyen kim? Kadın bu kadar sevdiğini söylerken hikâyesinin bitmesine nasıl göz yumuyor? Olmaz, anlatamaz Mehmet Serpil'in yüzüne bakamaz. Utanmak yenne uykusuzluktan ölmeyi yeğler. Mehmet af dilemeyi sevmez. İnkâr en büyük silah. Sussa sussa, etereleye etereleye unutturur neden olduğu her gürültüyü. Serpil'in suskunluğunu sever. Bu kadınsa Serpil'in tersine sustukça çirkinleşir. Sonra Mehmet'in ellerini kıvrılan hatlarında gezdirir, Mehmet kalbini kadının tenine koyar. Şimdi susmuş bekliyor. Belki sokakta, belki bir sonraki gün kapısında... Kadintehtikeli. Mehmet irkiliyor.

Kadın onu bırakıp gittiğinde Mehmet'in gözünde bir canavara dönüşebileceğini hiç umursamamı? Hırçınlığı üşütür. Döndüğünde şefkatli kollarıyla sarar. Öyledir. Kalpazan Mehmet de kendisini sevene tutulur. Etrafında dönen kalabalıkları, gözlerine tatlı tebessümler bırakan kadınları sever. Sınıksı tutunur onlara. Brakmak âdeti değildir. Bu kadını da bırakamaz. Vızıltılar Mehmet'in kulaklarını tırmalıyor. Bir sussa şu sinek! İşini yapsa, Mehmet'i biraz olsun uyutsa. Çaresiz. Uykusuzluktan ölebilse hiçbir şey söylememeli Serpil'e. Sinek vızıltılarını kesmiyor. Mehmet'in elleri kulaklarını kapamı. "Sus artık sus!" Serpil kahrolur. Mehmet kararlı, öyle şey olmaz. Çepe sineğine dönüyor, koltuk boş

Saat sabah altı yirmi dört. Güneş doğmaya başladı. Mehmet uyuyamadığı için uykulu. Perdeyi geri kapatıyor. En sevdiği koltuğuna, üst üste koyduğu yastıklara uzanıyor. Bir yanından ölüryanına dönmekle meşgul. Bir süre sonra işe gitmek için kalkmalı. Vücudu beton gibi ağır. Çepe sineği başka bir anlaşmayı kabul eder mi? Yoksa Serpil'e anlatsa olmaz. Uyku, göz kapaklarıyla kırıpkırların arasında. Serpil verodadı. Güneş saldı. İçinde. Bir an önce sabahınayısı. Bugün onun uyuyamayışının beşinci günü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BEYAZ BİR LOTUS ÇİÇEĞİ

Atılay Aşkaroğlu

“Sabahın bağışlayıcı bir etkisi vardır, gecedен paramparça çıkmazsa insan.”

Ruhunun saklı odalarından birinde, duvara yazılmış safik şiirini okudu. Belki de o zamana kadar birşeyi hiç bu kadar hissederek okumamıştı ve bu, bir tebessüm kazandırdı yüzüne, Oyle dingin ve huzur dolu ... Bir çiçek olduğunu hissetti ama ışık almayan bir çiçek rengini de gösteremezdi. Bir ışık gibi sevdaya ihtiyacı vardı. Duvara yazılı safik şiirinin hemen yanındaydı de hazır. Şiir ise şöyle başlayacaktı: “Açıyorum! Bir çiçek gibi... Bir güneş gibi...”

En başından beri bu duyguya ölem duyuyordu aslında. Sevmekten çok sevmeye ihtiyacı vardı biliyordu. Ama onun için aşk; alelade olamayacak kadar hayald. Kelimelerine dökemediği sevdalarında kaç çiçek soldurmuştu, sayamıyordu. Oysa yitip giden bir bahçenin güneşten çok yağmura ihtiyacı vardı. Uzun uzun şiirler okudu, sevginin ağırlığını paylaşmak için. Fakat yazılmış duygular da hep bir parça eksik kalırdı. Bu yüzden yazdığı onlarca şiiri elleri titreyerek yırtıp atmıştı. Hem, yazılmış duygular sahibine ulaşamadıktan sonra ne işe yarardı. Kağıtlara içini dökmeye, rahatlamaya ihtiyacı yoktu. Çünkü en güzelleşme, duyguların altında kalarak olmalıydı. Duyguların altında boğuşurken kendisini renkli bir jelibon olarak düşlerdi. Esneyebilirdi ama kırılamıyordu. Bu duyguona hüzünlü bir gülümseme getiriyordu. Seviyordu bu hüzünlü gülümsemeyi. Bir şakanın komik olabilirliği için içerisinde acı bir gerçeklik yatması gerekiyordu. Bu yüzden insan en çok kendisini güldürebilirdi. Kendisinin acılarını yine kendisinden daha iyi kim bilebilirdi? Uzun zamandır kendisini güldüremiyordusındı. Doktoru onailçe reçetesini uzatırken: “Enson ne zaman içten güldün?” diye sormuştu. Hatırlamaya çalışırken binlerce kilometre yol yürümüş kadar yorgun hissetti kendini. İçten bir gülümseme için kaç kilo acı çekmek gerekir diye düşündü. O zaman fark etmişti ellerinin narinliğini. Bu yüzden belki de hiç, gerçekten gülümseyemeyecekti. Bu ellerle kaç kilo taşıyabilirdi. İşte bu düşünceye bir tebessüm bıraktı. İçinde parıldamaya çalışan umut ışıklarına alınıp etmeden çatıkkaşlı bakışınadevam etti

insan. Çatık kaşlarıyla yürüdüğü ıslak yolları düşünecek, kendisi için bir yol arayacaktı. Ellerini cebinden çıkardığında tutacak bir el olmadığından elleri hep cebinde yürüyenecekti. Bir sevdayı büyütmek için tüm koşullara sahip olsa da hiçbir zaman onu tamamlayamayacaktı. Oysa dünya üzerinde çiçekler, bir de kadınların gönlünde açardı. En narin, en kırık çiçekler... İzlerini gizleyebilmek için renkli kıyafetler giyecek, renkler sürecekti yüzüne. Her kahve içişinde ruğunu tazeleyecek ve bardağın kenarında yanık bir gül misali izler bırakacaktı. Ama artık geçen zamanı saymayacaktı

Saatlerle arası iyi de değildi. 27 yaşına kadar severek aldığı beş saati vardı. Hepsisi de birkaç hafta sonra durmuştu. En fazla dört hafta dayanmıştı, köstekli saati. 09.05'te öylece kalakaldı. Sabahın bağışlayıcı bir etkisivardı, geceye dayanmadı. Ellerini ne zaman saçlarına atsa saatin tik taklarını duyuyor, içini hiç geçmeyecekmiş gibi bir hüzün basıyordu. Zamanın geçişini omuzlarındaki yükte ve saçlarındaki beyaz tellerde görebiliyordu bir de sesiniduyumakona iyice çaresiz hissettiriyordu. Fakat bir saatin durmasınahayatındabir kere sevinmişti. Hiç bitmesini istemediği bir gün, kapının eşliğinde valizi hazır, koltuktaöylece otururken duvardaki saate takılmıştı gözü. 12.35. Gideceği yolculuğa iki saati vardı. Bütün bir hayatını o iki saat içerisinde geçirebileceğini düşünmüştü o an. Oysa o koltukta son kez oturduğunu bilseydi, beş dakikada yeterdi birömür için. Huzur ve dinginlik içerisinde beş dakika...

Pencerenin önüne koyduğufesleğenyeni yeşermeye başladığı zaman çok sevinmişti. Bu sevinç sarhoşluğuyla bir gece vakti beş dakika boyunca o fesleğene bütün dertlerini sığdırabilmişti. Yarım, tamamlanmayan cümlelerle. Ne kadar da uzun sürmüştü o beş dakika onun için. Sonra bir fesleğenle konuştugu için kendisine gülmüştü. Oysa sadece o zaman diliminde kendisini beyaz bir lotus çiçeği gibi hissetmişti. Ve seveda için duvardaayrıldığı yerebüyük harflerleşunlan yazdı:

Kendisiyle ilgili yazılan her şeyi okuyarak bu kitabı okuyabilirsiniz. Bu kitabı okuyarak beyaz bir lotus bağışlayıcı bir etkisi vardır, gecedен paramparça çıkmazsa insan. <https://rantey.org>

DOĞU EKSPRESİ

ErayYasinşık

“Mustafa Kemal’in yaktığı ateş ile küllerinden yeniden doğan bu millet, şimdi bağımsız bir cumhuriyet ilan ediyordu. Celalettin Bey penceresini araladı. Yağmurun ıslattığı toprağın kokusu kompartımanın içine doldu. Celalettin Bey Cumhuriyet’i düşlüyordu.

08.01.1918

General Yudenich trenin penceresinden Sarıkamış’ın karla kaplı tepelerini seyrediyordu. Saatlerce değişmeyen beyaz manzara, ünlü ressam Ivan Alivazovsky’nin tuvalinden çıkmış bir şaheser gibiydi. Trenin diğer vagonları tika basa rus askerleri ile doluydu. 3 nolu kompartıman ise General Yudenich’e ayrılmıştı. General uzun ve soğuk tren yolculuklarında kendisi için tahsis edilen bu kompartımana zaman zaman genç subayları çağırır, onlara askeri tecrübelerini anlatırdı. Kuşetin altına gizlenmiş deri çantasından bir şişe vodka veiki minik kadehçıkardı. “Anadolu’ya hoş geldin Teğmen,” dedi. Teğmen Grigory okumakta olduğu kitaptan kafasını kaldırdı. Kendisini kitabafazla kaptırmış olacak ki buruna alkolün keskin kokusu gelene kadar uzatılan ikramı fark etmedi. “Nazdrovya,” diyerek kaldırdığı kadeh diline değmeden midesine inmişti. Yudenich boşalan bardakları doldururken Teğmen Grigory söze girdi, vodka biraz sertti. “Kaç gün direnebilir ki Türkler? Demiryollarının kontrolünün Osmanlı’da olmadığını söylüyorlar. Bu kaç ayında biz değilse bile soğuk onları öldürür,” dedi. Savaşı okuduğu kitaplardan öğrenmişti Teğmen Grigory. General Yudenich ise genç teğmen kadar rahat değildi, 93 Harbi’nden beri savaşıyordu Türklerle. Onların keçi gibi ısrarcı olduğunu biliyordu. Sonkadehini Sarıkamış’a karşı içti

05.02.1918

Zileli Dursun 3 nolu kompartımanın kuşetli yatağında hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Zatiirre başlangıcı nefesalmasını zorlaştırıyor isteristemez hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Has talıktan tamamen kurtulana kadar da hırıltı düzelmeyecekti. Hele bir memleketine ulaşsın anasının tarhana çorbası iyi ederdi onu. Harp bitmiş Dursun’un da köyüne dönme vakti gelmişti. Fakat eksik dönlüyordu Dursun Zile’ye. Savaş kaybedildiği halde Kars ve Ardahan verilmemişti düşmana. Elviye-i Selâse işgalci kuvvetlerden geri alınmıştı. Eksik olan vatantoprağı değildi. Ayağında çarık, karlı tepeleri yürüyerek aşan, vatan toprağını savunmak için cepheye koşan Dursun, şimdibir bacağı eksik dönlüyordu köyüne. Sadece eksik olan bacağı da değildi. Kardeşi Hikmet’i, komşusu İzzet’i, köylüsü, hemşehrisi ve adını bilmediği binlerce Mehmet’i cepheye bırakmıştı. Kimisitek kurşun sıkamadan soğuşayenilmiş, kimisi düşmana göğsünü süper etmişti. Kimi Dursun gibi kolunu bacağına vermiş, kimi canından vazgeçmişti. Ama onların azmı Kafkasya ve Anadolu’yu tekrar el ele tutuşturmuştu.

Pencereden karşı manzarayı izliyordu Dursun. Rüzgâr dağın eteklerini kaplıyordu. Anlatı, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 2682, 2683, 2684, 2685, 2686, 2687, 2688, 2689, 2690, 2691, 2692, 2693, 2694, 2695, 2696, 2697, 2698, 2699, 2700, 2701, 2702, 2703, 2704, 2705, 2706, 2707, 2708, 2709, 2710, 2711, 2712, 2713, 2714, 2715, 2716, 2717, 2718, 2719, 2720, 2721, 2722, 2723, 2724, 2725, 2726, 2727, 2728, 2729, 2730, 2731, 2732, 2733, 2734, 2735, 2736, 2737, 2738, 2739, 2740, 2741, 2742, 2743, 2744, 2745, 2746, 2747, 2748, 2749, 2750, 2751, 2752, 2753, 2754, 2755, 2756, 2757, 2758, 2759, 2760, 2761, 2762, 2763, 2764, 2765, 2766, 2767, 2768, 2769, 2770, 2771, 2772, 2773, 2774, 2775, 2776, 2777, 2778, 2779, 2780, 2781, 2782, 2783, 2784, 2785, 2786, 2787, 2788, 2789, 2790, 2791, 2792, 2793, 2794, 2795, 2796, 2797, 2798, 2799, 2800, 2801, 2802, 2803, 2804, 2805, 2806, 2807, 2808, 2809, 2810, 2811, 2812, 2813, 2814, 2815, 2816, 2817, 2818, 2819, 2820, 2821, 2822, 2823, 2824, 2825, 2826, 2827, 2828, 2829, 2830, 2831, 2832, 2833, 2834, 2835, 2836, 2837, 2838, 2839, 2840, 2841, 2842, 2843, 2844, 2845, 2846, 2847, 2848, 2849, 2850, 2851, 2852, 2853, 2854, 2855, 2856, 2857, 2858, 2859, 2860, 2861, 2862, 2863, 2864, 2865, 2866, 2867, 2868, 2869, 2870, 2871, 2872, 2873, 2874, 2875, 2876, 2877, 2878, 2879, 2880, 2881, 2882, 2883, 2884, 2885, 2886, 2887, 2888, 2889, 2890, 2891, 2892, 2893, 2894, 2895, 2896, 2897, 2898, 2899, 2900, 2901, 2902, 2903, 2904, 2905, 2906, 2907, 2908, 2909, 2910, 2911, 2912, 2913, 2914, 2915, 2916, 2917, 2918, 2919, 2920, 2921, 2922, 2923, 2924, 2925, 2926, 2927, 2928, 2929, 2930, 2931, 2932, 2933, 2934, 2935, 2936, 2937, 2938, 2939, 2940, 2941, 2942, 2943, 2944, 2945, 2946, 2947, 2948, 2949, 2950, 2951, 2952, 2953, 2954, 2955, 2956, 2957, 2958, 2959, 2960, 2961, 2962, 2963, 2964, 2965, 2966, 2967, 2968, 2969, 2970, 2971, 2972, 2973, 2974, 2975, 2976, 2977, 2978, 2979, 2980, 2981, 2982, 2983, 2984, 2985, 2986, 2987, 2988, 2989, 2990, 2991, 2992, 2993, 2994, 2995, 2996, 2997, 2998, 2999, 3000, 3001, 3002, 3003, 3004, 3005, 3006, 3007, 3008, 3009, 3010, 3011, 3012, 3013, 3014, 3015, 3016, 3017, 3018, 3019, 3020, 3021, 3022, 3023, 3024, 3025, 3026, 3027, 3028, 3029, 3030, 3031, 3032, 3033, 3034, 3035, 3036, 3037, 3038, 3039, 3040, 3041, 3042, 3043, 3044, 3045, 3046, 3047, 3048, 3049, 3050, 3051, 3052, 3053, 3054, 3055, 3056, 3057, 3058, 3059, 3060, 3061, 3062, 3063, 3064, 3065, 3066, 3067, 3068, 3069, 3070, 3071, 3072, 3073, 3074, 3075, 3076, 3077, 3078, 3079, 3080, 3081, 3082, 3083, 3084, 3085, 3086, 3087, 3088, 3089, 3090, 3091, 3092, 3093, 3094, 3095, 3096, 3097, 3098, 3099, 3100, 3101, 3102, 3103, 3104, 3105, 3106, 3107, 3108, 3109, 3110, 3111, 3112, 3113, 3114, 3115, 3116, 3117, 3118, 3119, 3120, 3121, 3122, 3123, 3124, 3125, 3126, 3127, 3128, 3129, 3130, 3131, 3132, 3133, 3134, 3135, 3136, 3137, 3138, 3139, 3140, 3141, 3142, 3143, 3144, 3145, 3146, 3147, 3148, 3149, 3150, 3151, 3152, 3153, 3154, 3155, 3156, 3157, 3158, 3159, 3160, 3161, 3162, 3163, 3164, 3165, 3166, 3167, 3168, 3169, 3170, 3171, 3172, 3173, 3174, 3175, 3176, 3177, 3178, 3179, 3180, 3181, 3182, 3183, 3184, 3185, 3186, 3187, 3188, 3189, 3190, 3191, 3192, 3193, 3194, 3195, 3196, 3197, 3198, 3199, 3200, 3201, 3202, 3203, 3204, 3205, 3206, 3207, 3208, 3209, 3210, 3211, 3212, 3213, 3214, 3215, 3216, 3217, 3218, 3219, 3220, 3221, 3222, 3223, 3224, 3225, 3226, 3227, 3228, 3229, 3230, 3231, 3232, 3233, 3234, 3235, 3236, 3237, 3238, 3239, 3240, 3241, 3242, 3243, 3244, 3245, 3246, 3247, 3248, 3249, 3250, 3251, 3252, 3253, 3254, 3255, 3256, 3257, 3258, 3259, 3260, 3261, 3262, 3263, 3264, 3265, 3266, 3267, 3268, 3269, 3270, 3271, 3272, 3273, 3274, 3275, 3276, 3277, 3278, 3279, 3280, 3281, 3282, 3283, 3284, 3285, 3286, 3287, 3288, 3289, 3290, 3291, 3292, 3293, 3294, 3295, 3296, 3297, 3298, 3299, 3300, 3301, 3302, 3303, 3304, 3305, 3306, 3307, 3308, 3309, 3310, 3311, 3312, 3313, 3314, 3315, 3316, 3317, 3318, 3319, 3320, 3321, 3322, 3323, 3324, 3325, 3326, 3327, 3328, 3329, 3330, 3331, 3332, 3333, 3334, 3335, 3336, 3337, 3338, 3339, 3340, 3341, 3342, 3343, 3344, 3345, 3346, 3347, 3348, 3349, 3350, 3351, 3352, 3353, 3354, 3355, 3356, 3357, 3358, 3359, 3360, 3361, 3362, 3363, 3364, 3365, 3366, 3367, 3368, 3369, 3370, 3371, 3372, 3373, 3374, 3375, 3376, 3377, 3378, 3379, 3380, 3381, 3382, 3383, 3384, 3385, 3386, 3387, 3388, 3389, 3390, 3391, 3392, 3393, 3394, 3395, 3396, 3397, 3398, 3399, 3400, 3401, 3402, 3403, 3404, 3405, 3406, 3407, 3408, 3409, 3410, 3411, 3412, 3413, 3414, 3415, 3416, 3417, 3418, 3419, 3420, 3421, 3422, 3423, 3424, 3425, 3426, 3427, 3428, 3429, 3430, 3431, 3432, 3433, 3434, 3435, 3436, 3437, 3438, 3439, 3440, 3441, 3442, 3443, 3444, 3445, 3446, 3447, 3448, 3449, 3450, 3451, 3452, 3453, 3454, 3455, 3456, 3457, 3458, 3459, 3460, 3461, 3462, 3463, 3464, 3465, 3466, 3467, 3468, 3469, 3470, 3471, 3472, 3473, 3474, 3475, 3476, 3477, 3478, 3479, 3480, 3481, 3482, 3483, 3484, 3485, 3486, 3487, 3488, 3489, 3490, 3491, 3492, 3493, 3494, 3495, 3496, 3497, 3498, 3499, 3500, 3501, 3502, 3503, 3504, 3505, 3506, 3507, 3508, 3509, 3510, 3511, 3512, 3513, 3514, 3515, 3516, 3517, 3518, 3519, 3520, 3521, 3522, 3523, 3524, 3525, 3526, 3527, 3528, 3529, 3530, 3531, 3532, 3533, 3534, 3535, 3536, 3537, 3538, 3539, 3540, 3541, 3542, 3543, 3544, 3545, 3546, 3547, 3548, 3549, 3550, 3551, 3552, 3553, 3554, 3555, 3556, 3557, 3558, 3559, 3560, 3561, 3562, 3563, 3564, 3565, 3566, 3567, 3568, 3569, 3570, 3571, 3572, 3573, 3574, 3575, 3576, 3577, 3578, 3579, 3580, 3581, 3582, 3583, 3584, 3585, 3586, 3587, 3588, 3589, 3590, 3591, 3592, 3593, 3594, 3595, 3596, 3597, 3598, 3599, 3600, 3601, 3602, 3603, 3604, 3605, 3606, 3607, 3608, 3609, 3610, 3611, 3612, 3613, 3614, 3615, 3616, 3617, 3618, 3619, 3620, 3621, 3622, 3623, 3624, 3625, 3626, 3627, 3628, 3629, 3630, 3631, 3632, 3633, 3634, 3635, 3636, 3637, 3638, 3639, 3640, 3641, 3642, 3643, 3644, 3645, 3646, 3647, 3648, 3649, 3650, 3651, 3652, 3653, 3654, 3655, 3656, 3657, 3658, 3659, 3660, 3661, 3662, 3663, 3664, 3665, 3666, 3667, 3668, 3669, 3670, 3671, 3672, 3673, 3674, 3675, 3676, 3677, 3678, 3679, 3680, 3681, 3682, 3683, 3684, 3685, 3686, 3687, 3688, 3689, 3690, 3691, 3692, 3693, 3694, 3695, 3696, 3697, 3698, 3699, 3700, 3701, 3702, 3703, 3704, 3705, 3706, 3707, 3708, 3709, 3710, 3711, 3712, 3713, 3714, 3715, 3716, 3717, 3718, 3719, 3720, 3721, 3722, 3723, 3724, 3725, 3726, 3727, 3728, 3729, 3730, 3731, 3732, 3733, 3734, 3735, 3736, 3737, 3738, 3739, 3740, 3741, 3742, 3743, 3744, 3745, 3746, 3747, 3748, 3749, 3750, 3751, 3752, 3753, 3754, 3755, 3756, 3757, 3758, 3759, 3760, 3761, 3762, 3763, 3764, 3765, 3766, 3767, 3768, 3769, 3770, 3771, 3772, 3773, 3774, 3775, 3776, 3777, 3778, 3779, 3780, 3781, 3782, 3783, 3784, 3785, 3786, 3787, 3788, 3789, 3790, 3791, 3792, 3793, 3794, 3795, 3796, 3797, 3798, 3799, 3800, 3801, 3802, 3803, 3804, 3805, 3806, 3807, 3808, 3809, 3810, 3811, 3812, 3813, 3814, 3815, 3816, 3817, 3818, 3819, 3820, 3821, 3822, 3823, 3824, 3825, 3826, 3827, 3828, 3829, 3830, 3831, 3832, 3833, 3834, 3835, 3836, 3837, 3838, 3839, 3840, 3841, 3842, 3843, 3844, 3845, 3846, 3847, 3848, 3849, 3850, 3851, 3852, 3853, 3854, 3855, 3856, 3857, 3858, 3859, 3860, 3861, 3862, 3863, 3864, 3865, 3866, 3867, 3868, 3869, 3870, 3871, 3872,

Eniş Kurusu

11.02.1919

"Batı arkamızdır kardeşlerim. Mondros bizim için kurtuluş. Bu dağlar bizdir. Büyük Ermeni Devleti'nin kurup Çukurova'ya kadar ilerleyeceğiz," diyerek trenin penceresinden dışarıyı gösteriyordu Krikon. "Yaşasın Büyük Ermenistan," diye bağırıyor kompartımanında bulunan çeteci arkadaşları. Yıllardır Osmanlı'ya karşı mücadele veriyorlardı. Dünya Harb'i'nde Rus Çan'ın yardımını, ateşkesle birlikte telif devletlerinin desteğini almışlardı. Osmanlı ordusu dağılmış, Doğu Anadolu kâğıt üzerinde Ermenilere bırakılmıştı. Savaşın yorgun ve kaybetmiş olarak çıkan imparatorluğun, başkenti dahi işgal edilmişti. Bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Yıllarca azınlık olarak yaşadıkları topraklarda şimdi kendi devletlerini kurmaktaki gelmişti. Karşılarında duracak bir ordu yoktu. Birkaç bin askervardı ve silahlarını bırakmıştı. Krikon ve arkadaşları gözlerini 3 nolu kompartımanın penceresinden Anadolu topraklarındakıymişti.

29.10.1923

Erzurum mebusu Celalettin Bey apartopar Ankara'ya dönüyordu. Gece bir telgraf almış, Cumhuriyet'in ilanı edileceğini öğrenmişti. Bir süredir Gazi Paşatafından ortaya atılan bu fikir taşıyan bir teklifi, bu kez o da kabul etmişti. Ankara'da yaşamıyordu. 3 nolu kompartımanın penceresine dışarıyı

yağmur eşliğinde, gözleri buğulu Sankamış'ın eteklerini izliyordu. Celalettin Bey. Ne acılar, ne savaşlar görmüştü pencereye yansıyan şu topraklar. İşgal altında ezilmiş, ihanete uğramış, köy köy talan edilmişti. Mustafa Kemal'in yaktığı ateş ile küllerinden yeniden doğan bu millet, şimdi bağımsız bir cumhuriyet ilan ediyordu. Celalettin Bey penceresini araladı. Yağmurun iletmiş olduğu toprağın kokusu kompartımanın içine doldu. Celalettin Bey Cumhuriyet'i düşünüyordu.

05.03.1940

Halit Hoca elinde kattığı parşömeni notlar alıyordu. Özel telgrafla Ankara'ya çağırılmıştı. Cumhuriyet'in ilk öğretmenlerinden olan Halit Bey, Kars'ta Cilavuz Köy Enstitüsünü kurmaya memur edilmiş ve kurulacak enstitünün müdürü olarak görevlendirilmişti. Şimdi omuzlarındaki bu yükü Ankara'dan Kars'a uzun bir tren yolculuğu yapıyordu. Heyecanı daha tren istasyonu terk etmeden nüksetmiş, kompartımanında bulunduğu parşömene kafasındaki planları dökmeye başlamıştı. Bu görev için Halit Bey'in seçilme nedeni; mntkanın iklim şartlarını, köy çevrelerini ve bölge insanını çok iyi tanımasıydı. Genel Müdür: "Sizi Kars'a gönderdiğim, orası çok zor yerdir, kimsinize güvenim sonsuz," diyerek vazifeli dirmese be-bir taşıyıcı görevi için seçilmiş olsaydı, bu görevi de başarıyla yerine getirebilirdi. Penceresinden süzülen vatan toprağını seyretilen bir süre. Bu top-

rahişlemesini bilen gençleri düşündü. Aklını kullanan, bilgiyi sorgulayan, bir eli toprakta bir eli kitapta yetişecek nesilleri düşündü. Anadolu'nun dört bir yanına dağılacak Çalıkuşla-nını.

15.03.1971

"Yazıyor, yazıyor, 12 Mart ihtilalini yazıyor," diye bağır-dı küçük çocuk. Elinde kalan son gazeteleri satmaya çalışı-yordu. Kemal Bey ceket cebinden çıkardığı delikli kuruşlar-dan birkaçını ayırdı ve 3 nolu kompartımanın camından dışarı uzattı. Rulohaline getirdiği gazetyirenefırlatan çocukdiğer vagonlara koşar adım ilerledi. Kemal Bey gazetesini oku-maya başlayacaktı ki kompartımanın kapısı açıldı. İçeriye üç delikanlı girdi. Ya treneson arıdayetişmişler ya da başka bir telaşları vardı. Kisaboyluolani kapıya yakın oturdu. Par-kalı tam Kemal Bey'in karşısındaydı. Sohbeti başlatan da o oldu. "Nereye yolculuk hemşehrim?" diye sordu. "Erzurum," dedi Kemal Bey. "Gerçekten hemşehri çıktığı ya Bey Amca," diyerek bir kahkaha patlattıkasketli olan. Köylü kasketivardı başında. Yaşından olgun gösteriyordu. Ama taş çatlasa 25 yaşındaydı hepsi. "Erzurumlu musun?" diye sordu par-kalı. "Tayın," diye kısavet net cevapladı Kemal Bey. "Sürgün desene sen ona," dedi ken kasketini çıkarmıştı Kemal Bey'in yanında oturdu. Kemal Bey gülümsedi. "Siz de mi Erzurum'a gidiyorsunuz?" diye sordu. Kendine yol arkadaşı bulmanın mutluluğunu yaşıyordu. "Müsaıt biryerdeineceğiz şimdilik," dedi parkalı olan

Diğerikisinin tebessümü ile gözlerini pencereden dışarıdakti. Bu genç yaşına rağmen dertli ve yorgun görünüyordu. Omuz-ları çökmüştü ama gözleri alev alev parlıyordu.

15.09.1980

"Herkes kafa kağıdını çıkarşın," diye bağır-dı asker. Pilli rad-yoyu kısas da yolcular, Kenan Evren'in sesi hâlâ duyulu-yordu. Halka ülkeyi anarşiden nasıl temizleyeceğini anlatı-yordu. 3 nolu kompartımanın önüne gelen iki pırpırı komutan radyoyu kapattırdı. Kimikleri kontrol edip huzur ve güven ortamını bozacak şahıslarolmadığına kanaatgetirince 3 nolu kompartımanı terk etti. Kapanan radyo tekrar açıldı. Kenan Paşa sözlerini tamamlamış olacak ki "Yine de şahlanıyor" türküsü kompartımanın içinde çınliyordu. Yolcular şikâyetçi değildi. Kenan Evren'in bildirisini dinlemektense HasanMut-lucan'ın sesi onları neşelendirmişti. Ellerini çırparaktürküye eşlik ettiler. Yaşı küçükolanlar oynamayabaşladı

Bu sırada asker bağırışlar arasında yan kompartımandan birini yaka patlatmıştı. Bu sırada alev alev parlıyordu. Herkes alev alev parlıyordu. Bu sırada alev alev parlıyordu. Bu sırada alev alev parlıyordu.

19.02.1994

"Biletler" dedi kondüktör. Halo Dayı beline sıkı sıkı sardığı kuşağının arasından üç adet bilet çıkardı. Çocuklarla birlikte 8kişiolanı buailelyi bir bakıştasaymıştı kondüktör. "Diğerleri?" diye sordu. "Parem bu kadana yettiğam," diye cevapladı yaşlı adam. Kondüktör şubat soğuşuna rağmen ayağında çorapdahiolmayan çocuklarabaktı. "Sivas'a kadar trenboş. Ordansonıra çocuklarçok gezinmesinortalıkta," diyerekçaktı. HaloDayı bu jestezorakı birgülümsele karşılıkverdi. Tütünd-en sararmış bıyıklıan bu gülümsemeyi gizliyordu. Koridük-tör 3 nolu kompartımanı terk ederken Halo Dayıda pencere-den atatoprağına sonkezbakiyordu. Kısabir süreöncesine kadar huzurindeyaşıyorlardı köylerinde. Kimseyle dertleri, bir düşmanıklığı yoktu. Ufak bir koyun sürüsü ve babadan kalma çorak topraklar Halo Dayı ve çocuklarına yetiyordu. Ama onun bu helal lokmasında gözü olanlar; bir gün elle-rinde silahlar, ayaklarında sarı mekâplar girdiler köye. Halo Dayı'nın küçükkoğlunu gözlerine kestirdiler. "Özgürlükümüca-delesiğin dağa çıkacak," dediler. Halbuki özüncüce koyunla-rını otlatıyordu kendi dağlarında çocuk. Halo Dayı itirazetti: "Küçüktür, etmeyin, benim elimi ayağıma almayın," dedi. Din-lemediler. Ateşe verdiler köyü ve onlarca hayvanı. Ertesi gün karakol komutanı yangın söndürüldüğünde ancak gelebil-miştı. Herşey kül olup gitmişti. "Köyüacil boşaltın," dedi

Şimdi bilinmezliğe doğru, dönüşü olmayan üç bilet almıştı Halo Dayı. Parası o kadarıyetti. Yaşlı gözlerini kompartı-manın camından Sankımaşa dakti

12.03.2018

"Evet sevgili arkadaşlar. Sonunda Doğu Ekspresi'ndeiyiz. Sızebütün Anadolu'yu trenlegezdiyorum. Kanalıma abone olmayın unutmayın," dedi genç Youtuber. Aylardır arkadaşları ile bu seyahati planlıyorlardı. Bilet bulmak hiç kolay olma-mıştı. Ankara'dan Kars'a uzanan 25 saatlik bu yolculuk ile haritada yerini bilmedikleri şehirleri göreceklerdi. "Hadıstory çekelim," dedi en fazlatakipçisiolan. Birbirindenfarklıacıyla yüzlerce fotoğraf çekildi. Arkadaşlarını kışkandıracakpostlar sosyal hesaplarda paylaşıldı. Yolculuk başlayalı yarım saat olmuşve paylaşılacak her şeytükenmişti. Elektrikpriziniğör-düklerinde yaşadıkları mutluluk görülmeyedeğerdi. Telefon-lar şarja takıldı. 3 nolu kompartımanın penceresinden dışa-nyı izleyen Youtubeur derin düşüncelere dalmıştı. "Binlerce kilometre uzanan bu demir rayların üzerinde, kim bilir hangi insanları taşıymıştı bu tren? Ne hikâyeler yaşanmıştı acaba? Şu camdan dışarı bakıp kimler ne hayaller kurmuşlardı?"

OLSUN

Samet Zenginoğlu

Dilimin ucunda büyük bir sessizlik var. Kimse, neyi, nasıl anlatabileceğimi dahi metodolojik kaygılar taşıyorum. Yöntem-bilim, bazı hevesler kursakta bırakıyor. Biliyorum. Biliyorum, ama yankının yankılanışını duyamamak kahrediyor beni. Fikirlerimi nadasabırakma yönünde ajandama bir not düşüyorum. Bu yüzyılda intihareden birStoacıgeliyoraklımabirinden. Adını önemsemiyorum. Çünkü kendisinin hiçbir surette dikkate alınmasını istemezdi. Acaba diyorum, beni de kimse dikkate almadığı takdirde, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan veya olduğu hâlde söyleyemeyen veya söylediğinin muhtevasını kendisi dahi idrak edemeyen birisi beni anımsar mı? Lakin bu anımsama ihtimali için intiharın makul ve mantıklı olabileceği kanaatinde değilim ne yazık ki

Yalnızlık gittikçe yalnızlaşıyor. Kendimi kendimden muhafaza etmeye gayret ediyorum. Gökyüzünde çakıl sektiriyorum. İdeoloji, olmazlar yaralar açmaya devam ediyor. Her bir fikir, bir başkasının fikri tarafından çarpmaya geliyor. Akışlamıyorum. Diyorum, ben bu şarkının notalarını bilmiyorum. Mektap görmedim. Alaylım. Sanırım anlatılmış anlamlandıramayacak kadar bilşel karadeliklervar bilinçaltılarında. Alayaaldığımı, yüzlerindeki alingan ifadeden anlıyorum. Kritik meselelerdeki analizler teşhisi yanlış koyuyorlar. Çöp yığınları arasında, yerin üstünü bu çıkmaz sokaktaki tezattan kurtaracak, ayağıma çok alevlerüstünde yürümekten azadececek, çehremi muhtelif kaygılarla güzelleştirecek bir neçetearıyorum. Tenkitlerim teyit almıyor. Rağbet görmüyor gördüklerim. Tescillenmiyor temize götüremediğim bulanklaşan fikirlerim.

Buradan bir şekilde kaçma duygusu ürpertiyor milyarlarca hücreyi. Hız/zaman, bölünmüş evreni yeniden bölme ile neticelendiriyor. Bölünece, hangi bölümün fragmanında yer vereceklerini derin bir merakla bekliyorum. Düşmüyorum, yer çekimi bana tolerans tanıyor. Oysa diyorum, gitsen buradan adını dahi bilmediğim bir gezegene, beni nereye gömecekler? Bir pelikan, kaplumbağaya nasıl âşık olur? Maşukunkadır kıymetbilmezliği nevakit gezegendeki mağdurları, mazunları mahkûmiyetten kurtarır? Hükmü, galip ile mağup arasındaki yegâne aktör olmaktan dolayı malulen emeklik edilemez mi? Kaşla göz arasında bütün bunları müşahade ederken ârâm ruhumdan âbâd olabileceği ümidini taşıyorum. Yük, yüklemler, dış etki ve iç etkiyle yüklenmiş bir insanın bu usulsüzdür. Kendimden başka şahid bulamıyorum!

SERENAT

Özgür Zirve

Yolların hiç olmadığı yerden,
Çıkmazsokaklaravardığı yerlere yazıyorum;
evlerin eski, sokak lambalarının olmadığı yerlere,
karanlığın dibinden
Bana kalan kışın ortasında,
çalınan baharın minyokluğuna aldırmadan.
Küf kokusunu bilirim ve köşebaşlarını, zordur.
Ama yine de sen inanma çiçeklerin sonsuzakadar
solduğuna ve rafa kalktığına sevdaların.
Acılarım inceince akacak ki çoraktopraklara,
yeşerecek bekle, soldu dediklerin

Duvarlara bakmak tercihin olmuş, benimse mecburiyetim.
Başka kimse olmadığından ben de onlara,
duvarlara sanlıyorum.
Beni yeniden doğuracak duvarlara,
tutunduğu gibi bir bebeğin ana rahmine, tutunuyorum
Delice bir şey bu biliyorum, ama mutluyum, bir kez daha
doğacağım

Ne kavgalar bitecek, ne yanmalar, ne kavruşmalar.
Çaresiz bir dünyaya doğduk
ve umutlanmızı çaldılar sandık, bunu fark ettiğimizde.
Anlayacağın boş bir heves, ilaç aramak hastalığımıza.

Çare gibi, umut gibi iyi gelen bir şey var yalnızca;
yarıklardan atılan, yokluğa düşmekten kurtaran:
"düşünmek birbirimizi"
Gamlı kuşun ötüşü ve kursağa oturan
son lokması yaşamanın;
Hep bunu hatırlatmak içinmiş meğer;
"sevmek birbirimizi"
Eğer bir ihtimal varsa mutlu olabilmemiz için,
birileri çalsa bile o bizim.

Şimdi bırakılndeki o lastiği,
çektişirdikçe uzayan bir zaman oyuncağı o
Kendi halinde kısacık kalsın ve öyle aksın zaman
Kalsın ki; eskisi kadar, güzel insanların memleketimin,
Çay bahçelerinin doldurduğu
ve köpeklerini aç bırakmadığı zamanlar çabucak gelsin.

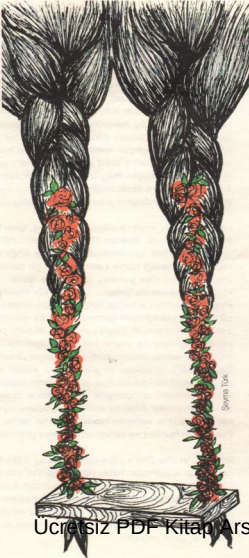
O zaman nefesin nefesime senkron,
çıplak ayaklarımız toprakta,
Denizin dalgalarına serenat yazarız yine.
Benim de yeni yaralarım var biliyor musun?
Kabuk bağlayan, izi kalan, ta derinlerde acıyan.
Aldım diyemem bu yaralara ama öğrendim yaşamayı;
Yılda da bir kez, tüm hayatıma su sürmek,
bütün yaralara ve en acılara rağmen yaşamayı

*Nazil B. Gülden, "Mecidiyeköy" adlı şiirine cevap.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://antey.org>

SALINCAK

Eda Al

Omuzlarımda gökkuşağı
 Ağustos böceklerinin sesleri
 kulaklarımda
 Salıncakta sallanıyorum
 yalnızak
 Bahçe kapısının sesiyle
 ırkılıyorum
 Merdivenden çıkan ayakkabılar
 Eski ve kirli
 Köpük grisi sakalları
 Gözleri yitmiş mavi
 Şapkasının hakkını veren
 bir sihirbaz gibi
 Uzatıyor renkli şekerlerle dolu
 nasırlı avuçlarını
 Dört nala gelen bir at sürüsü gibi
 Çullanıyor üzerime
 Yer
 altımdan
 ka - yı - yor...
 Karanlığın ağlarında tökezliyor
 cılız bacaklarını
 Kalmıyor çocukluğumun sığ yaraları
 dizlerimde
 Zar gibi sarıyor
 Paslı dokunuşlar
 Yüzünün derin çizgilerine takılıyor
 Gözlerim
 Ne bir fısıltı, ne bir çığlık
 Sesim
 çıkmıyor..
 Yeryüzünün tüm ağırları
 hücum ediyor bedenime
 Ölüm tohumları ekilirken parlak düşlerime
 Gözyaşlarım buharlaşıyor
 Kamburunu çıkartarak
 Ağır aksak yürüyüp
 Gidiyorsağır sokaklara
 Kalıyor bedenimin
 pembe çıplaklığı
 Bir...
 salıncanın gıcırması...

ROMANTİK BİR ŞAİR: JIM MORRISON

OğuzKaanBoğa

Tüm zamanların en iyi müzik gruplarından biri olarak bilinen efsanevi klasik/saykodelik rock grubu The Doors'un şarkı sözü yazarı, solisti, aynı zamanda yönetmen kimliğiyle de bildiğimiz 27 yaşında ölen rock starlar kulübünün ilk temsilcilerinden: Jim Morrison. Her ne kadar ön plana çıkarmakta zorlanmış olsa da; bu yazıda, Morrison'ın Patti Smith ve William S. Burroughs gibi yazarlara ilham veren şair kimliğini incelemeye çalışacağım.

Şöhretinin zirvesinde olduğu dönemde de hayranlarının sözleriyle ilgilenmeyi hep onu derinden etkiledi. Oysa 16 yaşında Nietzsche okuyarak başladı, UCLA'deki üniversite yıllarında William Blake ve Arthur Rimbaud gibi şairlerin romantik, melankolik tavrıyla yakaladığı *The End* (The Doors, 1967) şarkısında görüldüğü üzere Antik Yunan tiyatrosuna kadar uzanan geniş bir yelpazeyle çok şey söyleme peşindeydi.

The Doors, her ne kadar içine doğduğu Vietnam Savaşı sonrası oluşan hippie grubunun bir parçası olarak görülsede; Morrison'ın bir röportajında hippilerden "asalak" (leeches) olarak bahsettiğini görürüz. Nitekim o jenerasyon içinde bütün grup üyeleri üniversite okumuş kimseler olan yegâne gruptu The Doors. Üstelik, hippilerin aksine daha evrensel temalara yoğunlaşmışlardı. *The Byrds* gibi dönemin daha progresif gruplarının müzikalitesinin izinden ilerleyerek giderken; jazz ve blues'u deneyisel bir şekilde icra etmeye çalışıyorlardı. Jim'in birçok performansında yakın dönemin popüler tekniği "bilinç akışının" kullanıldığı görülmüyordu. Robby Krieger'in (gitarist) flamenko gitar geçmiş, Ray Manzarek'in (organist) klasik müzik eğitimi, John Densmore'un (davulcu) caz davuluna Morrison'ın eşsiz sözlerle vokali eklenince; birçoklarının anlam veremeyip nefret ettiği, birçoklarının da anlayamadığı için sevdiği bir tını ortaya çıkıyordu.

Endüstri Çağı sonrası ortaya çıkan, toplumdan izole, melankolik ama aynı zamanda idealist, daha üst değerlerin varlığına ve "ulaşılabilirliğine" inanmış bir anlamda Nietzsche

vari, bir gruhun yansıması gibi tezahür eden bir izlenim çiziyordu. *Break on Through* (The Doors, 1967) şarkısında hayatın absürtlüğünden uzaklaşıp yapılması gereken bu geçişte şevik ederken birçokları tarafından sözleri garip karşılanıyordu. Ama bir rock starda olması gereken niteliklere fazlasıyla sahip olması onu bir anda müzik piyasasının en tepelerine taşıdı. Bu mevzu bahis tavrı, yakaladığı şöhretle birlikte, sahnede ortaya çıkan alter egosu ve tamamiyle karmaşa halinde geçen konserler yüzünden insanlar artık müzik dinlemek yerine Vecd Tanrısı Dionisos'u görmek için konsere gelir olmuştu. Bu yüzden Morrison, zaman zaman Eric von Stroheim filmlerindeki "the man you love to hate" (nefret etmeyi sevdiğiniz adam) olarak görülüyordu.

Oysa Morrison, ergenlik yıllarında utangaç, içine kapanık ve duygusal birisiydi. *Strange Days* (1967) albümündeki, fırtınadan kurtulmak için denizcilerin denize attığı atların can verişini betimlediği *Horse Latitudes* adlı şiir bunun en güzel örneği olabilir. Öte yandan, bir benzer örnek de grubun kuruluş aşamasında yaşanır. 1965 yılında Morrison Venice Plajı'nda okuldan arkadaşı Ray Manzarek'le karşılaştığında şiir ve şarkı yazdıklarından bahseder. Ray, bir şarkısını okumasını ister. Morrison, ilk başta çok utanır ve şarkı söylemeyeceğini söylese de, Ray'in her şeyi bırakıp "grup kuralım" demesine sebep olacak şarkıyı, *Moonlight Drive*'i (Strange Days, 1967), okumaya başlar. Henüz albüm aşamasına gelemedikleri ve London Fog gibi dönem popülar mekânlarında çıktıkları dönemlerde de seyirciye sırtını dönerek şarkı söylüyordur. Belki de alkol ve uyuşturucuya bu kadar sıkı sarılmasının sebeplerinden bir tanesi de bu dürtüydü. Peki bütün bunlara ne sebep oldu? Biraz geçmişe dönelim

Morrison'ın *The End*'e 1966'daki Whiskey a Go-Go konserinde grup üyelerinden habersiz eklediği Oedipal bölüm (bk. Kral Oidipus, Sofokles) -ki hem mekândan kovulmalarına hem de Elektra Records ile anlaşılmasına sebep olmuş- bir yandan teatral olma özelliği taşıırken; bir yandan kaderci bir yandan kendi hayatına yabancı Freudyen bir yaklaşım olarak da gözlemlenir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“There are things known and things unknown and
in between are the Doors.”*

*“Bilinen ve bilinmeyen şeyler var. Onların arasında da: Kapılar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jim'in babası bir denizciydi; hatta Vietnam Savaşı'nın başlamasında darolü büyüktü. Aile ortamındaki disiplinden, sürekli ev değiştirmekten yorulan Morrison bir türlü ayakuyduramıyordu. Özellikle çocuk yaşlarında aile seyahatleri sırasında New Mexico çölünde şahit olduğu bir arabakazası onun için travmatik bir hale gelmişti. Jim bu anıyı, bir kamyonet dolusu kızılderinli kanlar içinde etrafa saçıldığını ve dehşet içinde kaçıran ruhlarının onun için eğer bir asla terk etmediği şekilde anlatır (Dawn's Highway, An American Prayer, 1978). Ailesi çok sonrasında bunu öğrendiğinde Jim'in olayı abarttığını düşünür. Ama birey duyusunu bastırılan bir çocuğun perspektifinde kaza çok farklı bir etki bırakmıştır. Jim'in Şamantakintisi ve bazı şarkılarında arayasıkıştırdığı "Indian, Indian, what did you die for?" serzenişleri de böylece büyür. Belki daha geniş bir perspektifte, hippilerdeki -ki onlara belki de neo-romantikler de denilebilir- ve endüstri çağı romantiklerindeki oryantalist tavrı görülebilir. Nitekim The Doors grubunun isim babası Morrison, bu ismi The Door of Perception (Algı Kapıları, Aldous Huxley) kitabından alır. Kitap, William Blake'in "Eğer algının kapıları aralansaydı, her şey insana olduğu gibi görünürdü: sonsuz," alıntısıyla başlar (The Marriage of Heaven and Hell).

Jim, alkolü, uyuşturucuyu, şaman öğretisini, müziği ve şiiri birleştirerek algının kapılarını aralamak istedi çünkü Batı toplumunun absürt yaşantısı onu André Malraux'un La Condition Humaine'ine (İnsanlık Dun.ımu) yolluyordu. Çözümü veya tepkisi daha farklıydı elbet. Batı'nın yaşadığı varoluşsal problem, romantikler gibi spiritüel bir çözüm sunma gayesinde gibi gözüküyordu. Fransız Yeni Dalga sinemasına ilgi duyuyor, sembolist şiirler yazıyordu. Her defasında sınırları zorluyordu ve kendi sözleriyle "sadece gerçekliğin sınırlarını test etmek" istiyordu. Tabii ki bütün romantikler gibi en büyük takıntısı ölümdü. Ölümün bütün acıları alıp götürceğine inanıyor Schopenhauer gibi ölüme methiyeler düzüyordu. End of the Night (The Doors, 1967) şarkısında, William Blake'in Auguries of Innocence şiirinden alıntı yaparak: "Some are born to sweet delight / Some are born to the endless night" şeklinde tanımlıyor bu kederi. Acıyı, kadınları, alkolü seviyor, nostaljik bir duyguyla Elvis Presley ve Frank Sinatra'ya hayranken içinde bulunduğu müzik piyasasından memnuniyetsizliğini Rock is Dead adlı şarkısıyla dile getiriyordu. Tipik bir romantikti. Toplamakarşı yaşadığı yabancılığı (Peopled Strange, Strange Days, 1967) kendine karşı yabancılığı da eklemişti Waiting for the Sun (Morrison Hotel, 1970) şarkısında "hayatında gördüğüm en garip hayat" diyordu. Garip kelimesi için "strange" sözcüğünü seçmesi bu yabancılığı pekiştiriyordu.

"Çoğunluk sarpa sardır işleri," der Statius. Morrison'un hayatı da benzer bir dalgalandırma yaşamak durumunda kalır. Waiting for the Sun (1968), The Soft Parade (1969) albümlerinde alkolizmi giderek tırmalamaya başlar ve grup dağılma aşamasına gelmek üzeredir. 1967'de New Haven, Connecticut'te verdikleri konser esnasında tutuklanmasının ardından bu kez de 1969 yılında Miami'deki konserlerinde toplamda kısa kısa çaldıkları dört şarkının ardından Morrison yarattığı karmaşa ve "kamusallanda mastürbasyonu yapıyor gibi yapmak" gibi nedenlerden tutuklanıp hapsi istenir. Schopenhauer, belki bu durumda şöyle derdi: "Ünün ve gençliğin bir arada olması, birdümlü için çok fazladır. Yaşamımız öyle yok-suldu ki, bu yaşamın mülklerinin daha ekonomik dağıtılması gerekir." Morrison ise, Rolling Stone dergisinin kendisi için kullandığı "Sürünen Kral" metaforunu sevmiş olsa gerek, "I am the Lizard King. I can do anything" demekte bir beis görmüyordu.

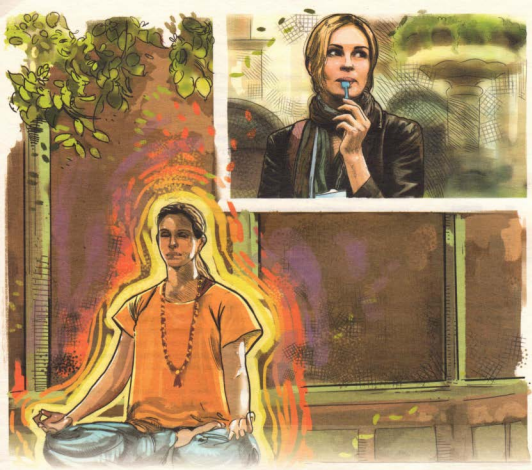
Hamlet'i andıran aşamadağı bu benlik sıkıntısı onu yıkıma götürüyordu. Belki de Ophelia'ya şiir yazmış olması da bu sebeptendir. Öte yandan romantiklerdeki vague des passions (arzuların belirsizliği), melankoli, idealist, irrasyonist düstur bunu kaçınılmaz kılıyordu. Tıpkı Goethe'nin Genç Werther'i gibi, Gérard de Nerval, melankoliyi "şeyleri" olduğu gibi görme hastalığı olarak tanımlamıştı. Morrison'un asıl problemi de buydu. Üstelik küçüklüğünde yaşadığı benzer bir otorite baskısını bu sefer de devletten görüyordu Miami hadisesinin ardından Woodstock'a da çağrılmayan The Doors, son kez stüdyoya girip blues köklerine dönerek L. A. Woman (1971) albümünü kaydetti. Ardından Jim, sevgilisi Pam'in de ısrarları sonucu şiirlerine odaklanmak üzere Paris'e gitmişti. Albümün The Doors'un "geri-dönüş albümü" olduğu ve The Doors (1967) albümünden sonraki en başarılı albümleri olduğu dair yorumlar yapıldı. Morrison geri dönüş yeni bir albüm yapmak istiyordu; ama zaten köttü olan sağlık durumu daha fazlasını kaldırmadı ve Pam, uyandığında Morrison'un kuvvetteki cansız bedenine karşılaştı. İki sene sonra 1973'de kendisi de intihar etti. Jim Morrison, Paris'teki Edith Piaf, Oscar Wilde, Chopin, Proust gibi sanatçıların bulunduğu Père-Lachaise mezarlığına defnedildi. Oliver Stone da, ölüm için "öteki krallık" tabirinde bulunan Jim Morrison'un hayatını anlattığı The Doors (1991) filminin finalinde A Feast of Friends (An American Prayer, 1978) şarkısını kullanarak, ölümün Morrison için bir mutlu son oluşuna işaret etmiştir.

"Bir deli ile bir bilge arasında ki fark,
birincisinin tutkulanması,

ikincisinin tutkulanmasıdır." (Seydi Hakkari)
Dellige Ovgu, Desiderius Erasmus

"Kendi kendini bilme, sen de bir büyük ilimdir."
J. W. von Goethe

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://antey.org>

"Ne dilediğine dikkat et çünkü gerçek olabilir." Ye Dua Et Sev (2010)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ne yapıyorsun lan?" Gömüldüğüm düşünceleri erteliyorum. Ellerime bakıyorum. Sağıklı ve pembeler. "Kim bu kadın?" diyorum ona. "Bilmiyorum," diyor. "Yüzünü bir yerden çıkaracak gibiyim ama bilmiyorum." "Nasıl?" "Yıllar önce karşılaştığım bir kadına benziyor, emin değilim. Belki de odur." "Hasiktir," diyorum. Kadın elini toprağa iyice gömüp kubbeye dönüyorum. "Ne oldu?" diyor Rasim. "Sabah gömüldüğümüz kadın vardı ya, ben de onu yıllar evvel görmüştüm."

Baran Güzel

Bu kelimeyi duyunca sanki içimde eksik bir parçatamam-
lanıyor. Kaybolan çoraplarımı bulmuş oluyorum. Mutfaktaki
çöpü dışarı çıkarmış oluyorum. Bulaşıkları yıkamış, çayın
altını kısmış oluyorum. Bu kelimeyle bana gerçek hayatın
kapıları açılmış oluyor. Dünyanın bütün açmazları bir dost
sesiyle çözüme kavuşuyor. Pandalar çoğalıyor.
"Efraim iyi misin?" Oysa durumu çok umurumda değil. Beni
aradı ya. Şu an telefonun karşı tarafında bekliyor. Önemli
bir bu. <https://rantey.org>
"Çok kötüdür sevgilim, diyor. Gireceğinden umayabeni-

Selin Çetink

zerbires çıkıyor. "Selin intiharetmiş."
Selinintiharetmiş.Selinintiharetmiş.Selin inti-

Karanlık bir mağaradayüz yıllardır bekleyen, bekleyebekleye küflen, ekşi, kötücül bir cümleye dönüşen bu ses kulaklarımda uğulduyor. Son zamanlarda yaşadığım olaylara ağır zihnime doluyor. Kafamın içinde contası gevşemiş bir musluk var. Şıp şıp damlıyor görüntüler. Kovboy şapkallı kadın, at, intihar eden/öldürülen kadınlar, Fatoş Hanım. Şimdi de Selin'in o sapsansaçlan

Selin bizim üniversiteden arkadaşımızdı. Okulun üçüncü yılında Efrain'in elini tutmaya, onu dudağından öpmeye başladı. Birlikte evliliğe giden yolu birkaç yılda tamamlayıp o kör kuyuya gözü kapalı atladılar. İntiharüzere okula, ucuz bira satılan mekânlarda, kıraathaneden bozma kafelerde yaptığımız muhabbetler geliyor aklıma. Ben intiharı bir tercih meselesi olmadığını savunurdum her seferinde. Bana göre intihar bir zorunluluktu. Beyin, bedeni hayatta tutmak için durmaksızın çalışırken, müntehirler için tam tersi işliyordu. Yaşadıkları her olay hayatlarına son noktayı koyacakları anı besliyordu. Efrain kendinden nefret eden insanların intihar ettiğini düşünüyordu. Onun bu tezini tanıdığımız günden beri mutlu olduğunu pek görmediğimiz, kendinden nefret eden Melik çürütüyordu. Yaşamaktan nefret etmesine rağmen canna kıyamıyordu çünkü elindekalantek şeyinyaşamakolduğunu söylüyordu. Peki bu konuda Selinne düşünüyordu? Hatırlamıyorum.

"Ne zaman oldu bu olay?" diye soruyorum.

"Geçen hafta. Gördük. Taziyesi için yeni bir Herkes günü ilan.Başını sağolsun deyip gittiler."

"Neden daha önce aramadın, yanında olmak isterdim."

Bir süre sustu.

"O kargaşada aramak gelmedi içimden. Şimdi yalnız kaldım, birsenvardın dertyanmadığım."

"Atla gel hemen bana. Zaten saçma sapan bir sürü olay oluyor. Sanırımhepsi birbiriyle bağlantılı."

Çıkardığı sestten gülüyor mu ağlıyor mu anlaşılmıyor.

"Aferin Sherlock Holmes, bağlantıyı kurdun hemen. Ulan bir dünya kadın intihar etti, tabii hepsibağlantılı."

"Ne?" diye bağıyorum. "Başka kadınlar da mı intihar etti?"

"Kardeşim sengene kendi dünyana daldın değil mi? Hiçbir şeyden haberin yok."

"Şunu birdüzgün anlatsana Efrain," diyorum.

Dişanda korna sesleri çoğalıyor. Rasim "Gel gel, hopp, sağ yap, topla şimdi," diye bağıyor. Bir grup erkek tezahüratlar eşliğinde arabadan iniyor. Dişanda her şeynormal.Efraimbir sürü kadının intihar ettiğini söylüyor ama bu akşam Fener'in maçı var. Keyifler hiçbirşekilde ertelenmiyor.

"Eve gelince konuşuruz," diyor. "Bu arada, Nevin'den hiç haberdaldın mı?"

Telefonu istemsizce kapatıyorum. Nevin'den gelen cevapsız çağrı telefonun ekranında bir canavar gibi bekliyor. Yüzleşmekten korkuyorum. Arayıp ne diyeceğim? Selin'den bahsederez belki biraz. Belki de intiharetmek üzereydi ama son bir kez sesimi duymak istedi. Bu düşünce içimi rahatlatıyor. Nevin intihar edecek olsa beni aramaz. Bana bir not bile

brakmaz.
Telefonu cebime koyupbir sigaradanalykıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

MARTIN SCORSESE: SUÇLU BİR AZİZ

Doğukan Adıgüzel

*Filmleri seviyorum.
Sinemayı seviyorum.
Beyaz perde bana dünyayı açtı...
Sinema bize kim olduğumuzu gösterir.
Kendimizi tanımamızı sağlar.
İçinde bulunduğumuz toplumun
bir yansımasıdır.*
M. Scorsese

1960'larda yaşanan toplumsal değişim ve çatışmalar ABD sinemasını da etkiledi. 68 kuşağı, The Beatles, hippiler, woodstock, cinsel devrim gibi birçok hadisenin başlama-sınayataklık eden bu yıllarda Arthur Penn, Sam Peckinpah, Robert Altman, Stanley Kubrick, Dennis Hopper gibi sinemacıların filmlerinde cinsellik, şiddet, militarizm ve Amerikalılık gibi kavramları daha önce Amerikan sinemasında ele alınmamış bir biçimde ele aldılar. Kalıplaşmış Hollywood anlatımının dışındabir teknik ve üslup kullandılar.

1970'lere gelindiğinde ise sinema okullarından mezun olmuş Amerikalı yönetmenler, Avrupa sinemasının (özellikle Fransız Yeni Dalga sineması) kurgu tekniklerini ve hikâye anlatım metotlarını da kullanarak yeni bir sinemadili oluşturdular. Francis Ford Coppola, Paul Schrader, Martin Scorsese, George Lucas ve Steven Spielberg gibi büyük yönetmen ve senaryoyazarlarının öne çıktığı bu dönemde Amerikan sineması; bol efektli gişe filmleri ve daha çok Avrupalı yönetmenlere ilgi duyan yönetmenler tarafından çekilen ve sanat yönü daha ağır basan filmler olmak üzere ikiye ayrıldı. George Lucas ve Steven Spielberg'ün; *Star Wars* ve *Jaws* gibi filmleri o dönem sinematahlinin yeni yüksek gişehasılatlarınsağladı.

Astım hastalığı yüzünden okulda veya okul dışında arkadaşlarıyla hiçbir sportif aktiviteye katılmayan Martin Scorsese, sık sık sinemaya girdi. Filmlerinin çoğu kendisinin de büyüdüğü New York'ta çekildi. Sinema onun hayatının bir parçasıydı. Sinemada büyüklüğüne ulaştı. Martin Scorsese'nin astım

krizleri ve sinemaya küçük yaşlardan başlayan bu bağılığı onu belki de Küçük İtalya'daki suçlulardan ve suçtan uzak tutmuştu. Fakat o çektiği filmlerde sık sık büyüdüğü mahalledeki suçluları anlattı.

1969 yılında ilk uzun metraj filmini çekti: *Kapımı Çalan Kim?* Aslında bir öğrenci filmi olan *Kapımı Çalan Kim?* sinema dünyasında *King of the B's* yani B filmlerin kralı olarak anılan Robert Corman'ın yeşil ışık yakmasıyla birkaç erotik sahne daha eklenerek vizyon şansı bulabildi. Bu filmiyle Martin Scorsese, bize ileride nelerden bahsedeceğinin sinyallerini veriyordu. Filmde genç bir İtalyan-Amerikalı serserinin, cinsel arzularını Katolik anlayışını getirdiği suçluluk duygusuyla bağdaştırmaya çalışıyordu. 1972 yılında yine Robert Corman'ın yapımcılığında çektiği *Aşk ve Ölümlerin* ardından asil kişisini yaptığı *Arka Sokaklar* (1973) filmi geldi.

Martin Scorsese'nin getto hayatını birebir yansıtmayı amaçladığı film otobiyografik özellikler de taşıyordu. Röportajlarında bu filme Küçük İtalya'daki arkadaşlarını anlattığını söyleyen usta yönetmen dönemine göre oldukça sert ve gerçekçi bir filme imzası yapıyordu. 1974 yılında *Alice Artık Burada Yaşamıyor* adlı dram türünde bir film çeken yönetmen, 1976 yılında ise sinema tarihinin en önemli filmlerinden olan *Taksi Şoförü* ile seyirci ve eleştirmenleri şaşkına çevirmeyi başarmıştı. Daha çok senarist kimliği ile öne çıkan Paul Schrader ile *Nine* filmiyle bir araya gelerek *Yazın* adlı filmi daha uzun yıllar sürecek ortaklığının ilk habercisi olan *Taksi Şoförü*,

Vietnam'da savaşın izlerini henüz atlatamayan bir asker, geceleri taksi şoförlüğü yaparak gördüğü kirliliği ve adaletsiz dünyaya uyum sağlamayı reddetmesinin hikâyesi. Fahişeler, pezevenkler, sevgilisini pornofilme götüren bir karakter barındırmasına ve oldukça şok edici bir içeriğe sahip olmasına rağmen *Taksi Şoförü*, elindeki malzemeyi oldukça tasarruflukullanan bir film. Filmin sonundaki çatışma sahnesine kadargeri limi arttıran usta yönetmen finalde oldukça canı bir sahne ile seyirciyi baş başa bırakıyordu.

Bundan sonrasında ise Martin Scorsese sık sık şiddetle ilgili sorunları muhatabı olacaktı. Bir gazetecinin "Neden filmlerinizde hep insanların boyunlarından kan fışkırıyor?" sorusuna şu cevabı vermişti:

"Kendimce ben kan fışkırtma fikrini seviyorum, bu şeyi hatırlatıyor... Bu şey gibi... Tanrım, bu... Gerçekten bir anıma gibi, kan çeşmeleri... Fakat bu gerçekçi, tamamen gerçekçidir."

Scorsese, kendi deneyimlediği New York ile filmlerde gördüğü New York'u beyazperdeye aktarmak ister. 1977 yılında *New York, New York* adlı bir müzikal filme imza atar. Daha önce filmlerinde sıkça kullandığı doğaçlama yöntemi, bu stüdyo usulü müzikal filmde işe yaramaz. Film eleştirmenler ve seyircilerden beklenen ilgiyi göremez.

Bu dönemde *Star Wars* endüstrinin seyrini değiştirir. 1977,

Amerikan filmleri için bir dönüm noktasıdır. Scorsese'in yaptığı filmlerin yerini yavaş yavaş, Lucas ve Spielberg'in yaptığı tarzda gişe filmleri almaya başlar. İnsanlar artık Scorsese'in filmlerini karanlık filmlerle karıştırmıyorlardı. Onun filmleri sanki 60'lı yıllardan geliyor gibidir. Amerika, Vietnam ve Watergate skandallarının yaralarını sarmaya çalışıyordu ve sinema onları eğlendirmeliydi.

Böyle bir dönemde Martin Scorsese kumar oynadı ve siyah beyaz bir film çekti. 1980 yılında senaryosuna Paul Schrader'in de katkıda bulunduğu bağrolde Robert de Niro'nun oynadığı *Raging Bull* vizyona girdi. Jake La Motta'nın otobiyografisinden sinemaya uyarlanan *Raging Bull*, bir boksörün hayatını anlatmasına rağmen boksla ilgili bir film değildi. Şampiyonluktan bar komedyenliğine uzanan bir hayat hikâyesi anlatan Martin Scorsese öncelikle karakterin değişen zihin sağlığını görsel bir şekilde değişen perspektiflerle ekranda gösterdi. Bunlara uzun süre kesintisiz devam eden ağır çekim sahneler, daha önceki filmlerinde kullanmadığı zoom teknikleri ve dövüşler esnasında sahneleri ve açılan gözümüzü takip edemeyeceği bir hızla kesmesi, karakterin dövüş esnasında iç dünyasını yansıtan boks salonunun karanlık tonları örnek gösterilebilir. Filmi siyah-beyaz çekmesini işe şöyle açıklar:

"Bu günlerde boksörler renkli eldivenler ve şortlar kullanmazlar. Onların boks salonları da siyah beyaz, tıpkı o zamanın haberleri ve fotoğrafları gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteey.org>

Martin Scorsese'in filmi siyah beyaz çekmesinin başka bir nedeninin de o dönem film üretensirketlerin artık siyah beyaz film üretimini durdurması ve buna tepki amacıyla filmi siyah beyaz çektiği de söylenirler arasında.

Bir röportajında kendisini Rupert Pupkin karakteri ile özdeşleştiren Martin Scorsese 1982 yılında *Komedi Kralı* filmi ni çekti. Aslında Martin Scorsese'in çektiği her film otobiyografik özellikler taşıyor. Ona benzeyen tek karakter Rupert Pupkin değil elbette. Travis Bickle, Jake La Motta, Charlie, Henry Hill. Özellikle 2000 yılı öncesinde çektiği filmlerde daha çok ön plana çıkan bu otobiyografik özelliklerin kökeni yönetmenin Manhattan'da büyüyen küçük bir çocuk olarak şahit olduğu amaçsız sokak olaylarından kaynaklanıyor. Martin Scorsese karakterlerinin bütün o dışlanmış, suçla bulaşmış ve insanlarla ilişki kurmaya ve onlar tarafından tanınmaya muhtaç kişiler olmasından dolayı tansesep Martin Scorsese'in karakterlerle kurduğu bu ilişkide saklı. *Komedi Kralı* o dönem Robert De Niro-Martin Scorsese ikilisinden beklenmeyecek bir kara mizah örneği olduğu için "garip" bulunmuş fakat zamanla eleştirmenlerden hak ettiği övgüyü kazanmış-
tır.

1985 yılında *Geç Saatler* adlı bir film çeken yönetmen daha önce *Taksi Şöförü*, *Raging Bull* ve *New York, New York* filmleriyle dışavurumculuk akımını oldukça usta bir biçimde kullanmış, *Geç Saatler* filminde ise hikâyesinin de verdiği güçle New York'u dışavurumcu tasvirle ve oldukça bunalımlı bir atmosferle çekmiştir. Bu film bana kalırsa Martin Scorsese filmografisinde en değerli bilmeyen filmlerden de biridir. 1986 yılında ise *Paranın Rengi* isimli bir devam filmi çekmiş ve teknik becerisini ilerletmiştir. 1988 yılında *Günaha Son Çağın* filmiyle yetiştirmesinde Katolik unsur diğer filmlerindekinin aksine oldukça yüzeysel çıkıyordu. Dünya çapında büyük tartışmalara yol açan Nikos Kazantzakis'in aynı adı kitabından uyarlanan *Günaha Son Çağın* filmi, yine senaryoda Paul Schrader'in da desteğini alarak beyaz perdeye aktarı. Film Hz. İsa'nın hayatını anlatır. Fakat bunu İnci'de olduğu gibi aktarmaz. Hz. İsa'yı acı çeken, günah işlemek için direnen ve bazen isyan eden bir insan gibi tasvir eder. Bu tasvir kök-tendinci çevrelerde oldukça sert karşılanır. Filmin oynatıldığı bazı sinema salonları yakılır.

Martin Scorsese Katolik bir aileden dünyaya gelmiş ve çocukluğunda rahip olmayı hayal etmiştir. Onun için inanç, kavgayla eş anlamlıdır. Hollandalı Kalvinist bir aileden gelen ve çocukluğunda tıpkı Martin Scorsese gibi rahip olmayı hayal eden senaryo yazarı Paul Schrader da bu arayış için hiç şüphesiz ideal bir örnek. *The Godfather* filmi de bu arayışın sinema tarafından tepkiyle karşılanışa da Oscar Ödülleri'nde En

İyi Yönetmen dalında aday olmuş ve Roger Ebert tarafından filme, en yüksek puan olan dört yıldız vermişti. 1989 yılında Woody Allen ve Francis Ford Coppola ile birlikte çektiği üç kısa film den oluşan *New York Üçlemesi* filmi ni çekti. Film genel olarak olumsuz eleştiriler almış olsada Martin Scorsese'in çektiği bölüm beğenildi

1990 yılı na geldiğimizde ise Martin Scorsese bir başka başyapıtı ile seyircisini selamlıyordu: *Sıkı Dostlar*. En il şiddetin alaycı eleştirisini, kadının evcimenliğinin komedisini gözler önüne seren Scorsese, gangsterlerin hayatlarına odaklanırken bunu belgeselvari bir hiper gerçeklikle ve sinemanın sırlarını anlatım olanaklarını zorlayan bir teknikle gerçekleştiriyor. Francis Ford Coppola'nın *Baba* (1972) filmindeki romantik mafya tasvirlerinden oldukça uzak karakterlere sahip, sert bir gangster öyküsü *Sıkı Dostlar*.

1991 yılında Spielberg'ün yapımcılığında *Korku Burnu* adlı bir yeniden çevrime imza attı. 1993 yılında *Masumiyet Çağı* adlı dram ile seyirciyle buluştu. 1995 yılında ise *Casino* ile bir kez daha seyircisinin özlediği tarzda bir filme imza attı. *Sıkı Dostlar* filmi andran *Casino* filmiyle Martin Scorsese bu sefer suç mahalli olarak Las Vegas'ı seçmişti. Şehrin ve dönemin aşırılıklarını üç ana karakter üzerinden anlatan film, bir jakoben tragedyası kadar yoğunluk taşıyordu. Fakat bu kana bulanmış aşk üçgeni bir saraydan değil kumarhaneden geçiyordu

1998'de *Kundun* filmiyle yine bir dini figürü beyaz perdeye taşıyan Scorsese 1999 yılında bir kez daha Paul Schrader ile çalışarak *Yaşamın Kıyısında* adlı oldukça kanışık eleştiriler almıştır ve klasik Martin Scorsese temalarını bir ambulans şoförü üzerinden işlemiştir.

2000'li yıllara geldiğimiz zaman *New York Çeteleri* (2002), *Göklerin Hakimi* (2004) filmleriyle Oscar'a aday olan Scorsese, *Taksi Şöförü* filminden beri hak ettiği ödülü 2006 yılında *Köstebek* filmiyle kucaklamıştır. 2010 yılında *Zindan Adası* filmiyle seyirciyle buluşan usta yönetmen 2011 yılında *Hugo* filmiyle sinema üzerine-Scorsese'e göre- fazlasıyla naif-birişe imza atmış, 2013 yılında çok sevdiği gangsterlerin Wall Street'deki tezahürlerine kamerasını çevirerek *Pars Avcısı* filmi ni çekmiş, son olarak *Sessizlik* filmiyle inanç konusunu tek-rarele almıştır.

Martin Scorsese ilk filminden beri sinemasından taviz vermemiş ve Hollywood gibi bir sistem in içerisinde var olarak bunu başarmıştır. Şimdilerde *The Irishman* filmiyle en iyi bildiği kulağa gelen en büyük sinema yönetmeni olarak, geçmiş sinema eserlerini hala hayecanlanılmaya devam ediyor.

Ağır İktisat

POSTA PULU

Sumru Uzun

SevgiliDost,
Mektubunu defalarca, farklı an ve mekânlarda okuduktan sonra içimde biriktirdiğim cümleleri yazmak için hazır olmayı bekledim. Ve o an, geldi!

Kısa tatilimin ikinci gününde zaman kavramını unutmuş hâlde, doğayla iç içe yaşıyorum. Bu kasabada alabildiğine ağaç ve denizle kuşatıldı etrafım. Yüzümü ne yana çevirsem yeşilik ve mavi... Burada kuşlar, kediler, insanlar, çiçekler bile mutlu! Butik bir otelde konaklıyorum. Her günü erkenden karşıyorum. Balkonda oturup çayımı yudumlarken, uzunca bir süre ağaçtaki yaprakların salınışını izliyorum. Üveyikkuşları ısıklı çalar gibi ötünce, gülümsüyorum. Biliyorsun, en çok kuşları seviyorum ben

Gün içinde yürüyüşe çıkıyorum. Yalın ayak yürüyorum. Toprağabırakıyorum; kibri, gururu, kötülükleri... Arasırayüzümü ıslatan yağmur damlalarından alıyorum sevgiyi, umudu, iyilikleri... Bir yolculuk bu! Dıştan içe doğru beni dönüştüren. İçime kök salan sarmaşıkları hissediyorum. Sakinim. Hayatımın hiçbir döneminde olmadığım kadar sakın. Sanki ruhum bedenimin dışına çıkıyor bazı anlarda. Görüyör bu hâlimi, şaşıyor. Beklentisiz yaşamdamutluluk vardiyenlerçokhaklıymış. Yavaşça ruhumdansıyıp atıyorumbeklentileri.

Azizim,
Yolculuğumun ilk adımında yanımdaydın. Mektubunda yazdıklarından anladığım kadarıyla biraz sarsıntılı günlerin içindesin. Dönüşeceğini, değişeceğini hissediyorum. Düşün ki incecikaltın zincirler, her birinin ucunda bir değerli taş var. Zincirler karışmış birbirine. İnsansız işte, karmaşıklık seviyoruz. Karşıyoruzbazen. O taşları değerli kılan, senin zincirleri çözmek için harcadığın emek. Çöz o zincirleri! Değerli taşlarla aydınla senin yüreğin, zihnin, ruhun... Sabah sahilde kitap okurken altını çizdiğim cümleleri sana da yazmak istiyorum. Belkirusunu okşar, kırıncıklarının üzerine yara bandı olur

"Yüreğim acı çekmekten korkuyor, dedi bir gece Simya-cı'ya, aysız gökyüzüne bakarlar. Yüreğine, acı korkusunun, acının kendisinden de kötü bir şey olduğunu söyle. Düşlerinin peşinde olduğu sürece hiçbir yürek kesinlikle acı çekmez."

Umut hep var!

Umut, ona inandığımız sürece bizimle kalacak. Belirsizlik yerini karartılığa bıraktığında aydınlanacak o güzel yüzün inaniyorum. İnsan belli dönemlerde aklının iplerini salmalı. İpler boşlukta sallanırken kader yeni bir güçle kişiyi dönüştürmeli. Zincirlerin ucundaki değerli taşlara ulaşana dek düşlerine sıkı sıkı sarıl!

Sana amber kokulu günler diliyor, hasretle kucaklıyorum. Sevgilerimle!

Günün Şarkısı: Jehro/ Everything

*Paulo Coelho/Simya

Sevgimden çok önce, vaktinden çok sonrayım. Gecelerin ucu güne kavuşmuyor, güneş doğmuyor, etrafıyandırılıyor yalnızca. Yine de topluyorum cesaretimi, en azından denemek istiyorum. Pencereye yürüyorum, pencere açık. Eğiliyorum aşağı doğru. Küçükülüğümü hatırlıyorum, pencereden her eğilişimde annemintelaşını. Birkaçdamlaağlıyorum, annemi istiyorum. Topluyorum sonra kendimi, kararlıyım çünkü. Dudaklarımı kanatan lafları akıtıyorum tam kulaklarına doğru, umutluyum. Bekliyorum cevabını. Bekliyorum, bekliyorum. Duymuyorsun bile. Duyulmadıkça yalnız kalan kelimeler küsüyorlar, sönüyorlar, dudaklarıma çarpıyorlar. Yutkunuyorum sonra. İçimde yankılanıyor gürültüler, kulaklarımı sağır ediyor. Sen hâlâ duymuyorsun. Sahi ne zamandır duymuyorsun? Ne zamandır boş yere kanatıyorum dudaklarımı? Nekadar oldu "İyi misin?" everdiğimiz cevaplandırmemeyeli? İyi de değiliz, kötü de. Yalnızca hissiziz. Bazı sözleri tutmamak için verdik,hissizce.

Zihir Çörük

HAKLIYDIN

İrem Güvenç

Sana anlattığım gibi olamayacak hiçbir şey. Üzgünüm, hep böyle kalamayacağım. Ne kadar çocuk kalmayı denesem de her gece, rengim dönüyor siyaha doğan her güne. Kapılarımda karanlıklar birikiyor. Üzgünüm, çıkmayacağım evimden, sadece pencere açık. Çıkamıyorum, yokluğun bekliyorum kapımın önünde. Buz gibi yağacaksin yanaklarıma adımımı atar atmaz. Dışarı hissiz. Kamp fırınlarının kokusu var havada hâlâ;mavi kelebekler, nereden tanıdığımı bilemediğim insanlar, ölümlerden kalan eşyalar, anlam veremediğim hikâyeler. Ekranlardan kurulan duygusuz bir bağ var aramızda, dışarda. Belki bir gün sadece bu bağı yok etmek için çıkacağım dışarı. Sana yazdıklarınla bağlı kalmak istiyorum ve sende yazdıklarınla yanık kalmak istiyorum. Haklıydın, sen anlayamadın bense göremedim. Haklıydın, eğme yüzünü. Artık ben görüyorum, sen de anlıyorsun. Artık görülecek ve anlaşılacak bir şey kalmadı. Haklıydın. Şimdi üzülebiliriz.

İKİ KIRK BEŞ

Ayberk Turgut

Ayşe Bekar

Bu hudutta böyle bir vakanın emsali görülmüş değildi. Anlatılanlara göre göğüs kafesinin içinde alp verdiği nefes saatlerce çalışan piston sıcaklığındaydı. Kelimeleri karşılığında vücudunun verdiği tepkiler onu bile şaşırtıyordu. Kendisininionun cümleleriyle tanıyor gibiydi. Kendisini tanısaydı, ipucu verebilir, kadavra gibi sererdi içini dişini. Fikirsizliğinin saçlarını yolmasına daha fazla izin vermeden sıynıldı bu düşüncelerden. Boş vermişliği nam salmıştıbeş metrekairelik odasında. Üstünden hiç çıkarmadığıgeceliğiverutin olarakokuduğu polisiyeromanları şahitti bu berduşyaşamtarzına. Tekrar, kalbinin içindekileri birtürlü sığdıramadığı o küçük ekrana -bu sebepten nefret duyduğu küçük ekrana- takıldı gözleri. Telefonu elinde ondan bir mesaj bekliyordu. Telefon için çağımızın kabusu diye inleyen ama ellerineve zihinlerine prangalar vurulmuş sahteyetişkinlerin öfkesi birikti içinde. Gözlerini kapayıp düşlemeye koyuldu. Onu hayal etmekten başka yaptığı daha iyi bir eylem yoktu, gecenin iki kırk beşinde.

Onu düşündükçe usulcadöküldüağzındankadın içerikli cümlelerve sayıkladı;

Kıyılanmda dolaşmaya devam ettiğin müddetçe ihtiyatlı bahtiyarlığımıa seni besleyebilirim. Histerik tavrınları benden sakınma! Becerikli cümlelerini zaman dilimini kale almadan bilinçaltımın yönetmen koltuğunu sahiplenerek şekilde ayarla ki sana doğru yönelişimin meşru bir sebebi olsun. Sana zimmetlediğim şiirleri ise sanıma isteğimindişay vurumuolarak göstereceğimTann'ya...

SİYAH KÖPEĞİN HİKÂYESİ

TAKASÇI KİTAP KURDU

*Krallara yararır
beyaz parlak mantosunun içinde,
dalga ve alev:
İşte Tahta Kurdu
(Paul Verlaine)*

Kitap sayfaları arasında yaşayan hayvanlar içinde şüphesiz en zararlısı Takasçı Kurt'tur. Hiçbir hemcinsi onunla boy ölçüşemez. Ne Büyük Harfleri Yi-yen Tahtakurusu ne de Sessiz Harfleri Tercih Eden Zarkanatlılar...

Noktalama işaretlerine meraklı tahtakurusu, bir başka deyişle Dublin Tahtakurusu oldukça can sıkıcıdır. Nokta ve virgülleri kemirerek yayıncının ve eleştirmenin acı ile zevki aynı anda hissetmesine neden olur.

Tek Fiil Örümceği'nin, böyle adlandırılmasının nedeni yalnızca "haraç kesmek" fiiliyle beslenmesidir, çok seyrek rastlanan bir türdür. Bu örümcek artık yalnızca eski hukuk kitaplarında görülmektedir, çün kû söz konusu olan fiil çok seyrek kullanılmakta olup, son kalan örnekleri de örümcek tarafından yok edilmiştir.

Çok bilinen iki kitap hayvanından daha söz etmek istiyorum: Dilek Kipleri Piresi ile Son Harf Sineği. Birincisi dilek kiplerindeki bütün şahısları, tercihen birinci çoğul şahsı yer. Dilbilgisi yanlışlarıyla dolu olan bazı gazete makaleleri aslında dilek kiplerinin

düşmanı olan bu pirenin marifetidir (en azından gazeteciler böyle yorumluyor). Son Harf Sineği fiillerin son harflerini emer. 19. yüzyılda bunun milyonlarca örneği vardı, şimdilerde bu türe mensup olanların sayısı oldukça azaldı.

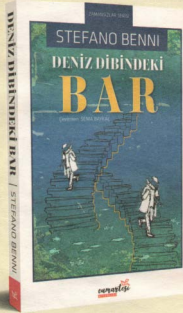
Ama başta söylediğimiz gibi, bütün kitap hayvanları arasında en zararlısı şüphesiz Takasçı Kurt'tur.. O daha çok hikâyenin sonuna zarar verir. Bir kelimeyi alır, bir başkasının yerine, onu da diğerinin

yerine yerleştirir. Söz konusu olan ufakık yer değişiklikleridir, ancak tahmin edileceği gibi, hikâye tamamen anlamını kaybeder ve yalnızca art niyetli bir araştırma sonucu

takasçı kurduğumuzun iyi örneklerinden önceki şekline getirilebilir. Bu kurdun böyle davranmasının nedeni titiz yaradılışından mıdır, yoksa edebiyata olan nefretinden midir, bunu bilemiyorum ama, bir takasçı kurdun geçtiği sayfalarla asla karşılaşmamanızı diliyorum.

Daha fazlası, Deniz Dindeki Bar'da...

Bana inanacak mısınız bilemiyorum ama hayatımızın yarısını, başkalarının inandığı şeylerle alay ederek, diğer yarısını da başkalarının alay ettiği şeylere inanarak geçiririz.

Deniz Dibiindeki Bar'a hoş geldiniz. Sizi aramızda gördüğümüz için çok memnun olduk. Şimdi lütfen oturun.

Sigmund Freud, John Belushi, Edgar Allan Poe ve Marilyn Monroe aynı barda.
Stefano Benni denizdibindeki bir barda oturan büyük ustalara
saygı duruşu yapmaktakalmıyor,
birsandayla çekerek onların arasındaki yerini alıyor!

www.cumartesikitapligi.com

cumartesikitap

cumartesikitapligi

“Bazen kendime tüm bunlar gerçekten oluyor mu diye soruyorum.”

J. K. Rowling

